

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 60

31 lipca 2017

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2017/C 249/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2017/C 249/02	Sprawa C-45/15 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 30 maja 2017 r. – Safa Nicu Sepahan Co./ Rada Unii Europejskiej [Odwołanie — Skarga o odszkodowanie i o zadośćuczynienie — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa (WPZiB) — Środki ograniczające podjęte wobec Islamskiej Republiki Iranu — Wykaz osób i podmiotów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Szkoda materialna — Szkoda niematerialna — Błąd w ocenie wysokości odszkodowania lub zadośćuczynienia — Brak — Odwołanie wzajemne — Przesłanki konieczne do powstania odpowiedzialności pozaumownej Unii Europejskiej — Obowiązek wykazania zasadności środków ograniczających — Wystarczająco istotne naruszenie]	2
2017/C 249/03	Sprawa C-296/15: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 8 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil – Słowenia) – Medisanus d.o.o./Splošna Bolnišnica Murska Sobota (Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 2 i art. 23 ust. 2 i 8 — Artykuły 34 i 36 TFUE — Przetarg publiczny na zaopatrzenie szpitala — Uregulowanie krajowe zobowiązujące do priorytetowej dostawy do szpitali produktów leczniczych wytworzonych z krajowego osocza — Zasada równego traktowania)	3

2017/C 249/04	Sprawa C-420/15: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 31 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance francophone de Bruxelles – Belgia) – postępowanie karne przeciwko U (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 45 TFUE — Swobodny przepływ pracowników — Obowiązek dokonania rejestracji pojazdu należącego do osoby mającej miejsce zamieszkania w Belgii i przeznaczonego do używania we Włoszech)	3
2017/C 249/05	Sprawa C-529/15: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – postępowanie wszczęte przez Gerta Folka [Odesłanie prejudycjalne — Odpowiedzialność za środowisko naturalne — Dyrektywa 2004/35/WE — Artykuł 17 — Zastosowanie w czasie — Eksploatacja elektrowni wodnej uruchomionej przed terminem transpozycji tej dyrektywy — Artykuł 2 pkt 1 lit. b) — Pojęcie „szkód wyrządzonych środowisku naturalnemu” — Przepisy prawa krajowego wyłączające wszelkie szkody objęte pozwoleniem — Artykuł 12 ust. 1 — Dostęp do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska naturalnego — Legitymacja procesowa czynna — Dyrektywa 2000/60/WE — Artykuł 4 ust. 7 — Bezpośrednia skuteczność]	4
2017/C 249/06	Sprawa C-541/15: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Wuppertal – Niemcy) – postępowanie zainicjowane przez Mircę Floriana Freitagą (Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii — Artykuł 21 TFUE — Swoboda przemieszczania się i pobytu w państwach członkowskich — Obywatel posiadający jednocześnie obywatelstwo państwa członkowskiego zamieszkania i państwa członkowskiego urodzenia — Zmiana nazwiska w państwie członkowskim urodzenia poza zwykłym pobytom — Nazwisko odpowiadające nazwisku rodowemu — Wniosek o wpisanie tego nazwiska do akt stanu cywilnego państwa członkowskiego zamieszkania — Oddalenie tego wniosku — Powód — Brak nabycia nazwiska podczas zwykłego pobytu — Istnienie w prawie krajowym innych procedur w celu uznania tego samego nazwiska)	5
2017/C 249/07	Sprawa C-571/15: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 1 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hessisches Finanzgericht – Niemcy) – Wallenborn Transports SA/Hauptzollamt Gießen [Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Procedura tranzytu zewnętrznego — Przewóz towarów przez port wolnoclowy znajdujący się w państwie członkowskim — Przepisy tego państwa członkowskiego wyłączające porty wolnoclowe z jego jurysdykcji podatkowej — Usunięcie spod dozoru celnego — Powstanie długu celnego i wymagalność VAT]	5
2017/C 249/08	Sprawa C-580/15: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge – Belgia – Maria Eugenia Van der Weegen, Miguel Juan Van der Weegen, Anna Pot, działająca w charakterze następcy prawnego zmarłego Johannes Van der Weegen, Anna Pot/Belgische Staat (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 56 TFUE — Artykuł 36 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym — Przepisy podatkowe — Podatek dochodowy — Zwolnienie podatkowe dla odsetek wypłacanych przez banki spełniające określone przesłanki ustawowe — Dyskryminacja pośrednia — Banki z siedzibą w Belgii oraz banki z siedzibą w innym państwie członkowskim)	6
2017/C 249/09	Sprawa C-625/15 P: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 czerwca 2017 r. – Schniga GmbH/Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin, Brookfield New Zealand Ltd, Elaris SNC [Odwołanie — Wspólnotowa ochrona odmian roślin — Wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin — Odmiana jabłek Gala Schnitzer — Badanie techniczne — Wytyczne dotyczące badania wydane przez radę administracyjną Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin (CPVO) — Rozporządzenie (WE) nr 1239/95 — Artykuł 23 ust. 1 — Uprawnienia prezesa CPVO — Dodanie cechy charakterystycznej w następstwie badania technicznego — Trwałość cechy w ciągu dwóch cykli upraw]	7
2017/C 249/10	Sprawa C-689/15: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf – Niemcy) – W. F. Gözze Frottierweberei GmbH, Wolfgang Gözze/Verein Bremer Baumwollbörse [Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna — Znak towarowy Unii Europejskiej — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuły 9 i 15 — Zgłoszenie oznaczenia „kwiat bawełny” przez stowarzyszenie — Rejestracja w charakterze indywidualnego znaku towarowego — Udzielanie licencji na używanie tego znaku towarowego przynależącym do owego stowarzyszenia wytwórcom bawełnianych wyrobów włókienniczych — Wniosek o unieważnienie lub o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku — Pojęcie rzeczywistego używania — Podstawowa funkcja wskazywania pochodzenia]	7

2017/C 249/11	Sprawa C-54/16: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Venezia – Włochy) – Vinyls Italia SpA, w upadłości/Mediterranea di Navigazione SpA [Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Postępowanie upadłościowe — Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 — Artykuły 4 i 13 — Czynności dokonane z pokrzywdzeniem ogółu wierzycieli — Warunki, na jakich rozpatrywana czynność może zostać zaskarżona — Czynność podlegająca prawu innego państwa członkowskiego niż państwo wszczęcia postępowania — Czynność niezaskarżalna na podstawie tego prawa — Rozporządzenie (WE) nr 593/2008 — Artykuł 3 ust. 3 — Prawo wybrane przez strony — Lokalizacja wszystkich elementów danej sytuacji w państwie wszczęcia postępowania — Wpływ]	8
2017/C 249/12	Sprawa C-228/16 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 31 maja 2017 r. – Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI)/Komisja Europejska (Odwołanie — Pomoc państwa — Decyzja o umorzeniu — Odmowa dalszego badania przez Komisję Europejską skargi złożonej do niej przez wnoszącą odwołanie — Brak pomocy po zakończeniu wstępnego etapu badania — Decyzja wyłącznie potwierdzająca — Przesłanki zgodności z prawem cofnięcia decyzji o umorzeniu)	9
2017/C 249/13	Sprawa C-293/16: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Sharda Europe B.V. B.A./Administración del Estado, Syngenta Agro, SA (Odesłanie prejudycjalne — Rolnictwo — Wprowadzanie do obrotu środków ochrony roślin — Dyrektywa 2008/69/WE — Artykuł 3 ust. 2 — Procedura ponownej oceny przez państwa członkowskie dopuszczonych środków ochrony roślin — Termin — Rozbieżności między wersjami językowymi)	10
2017/C 249/14	Sprawa C-296/16 P: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 8 czerwca 2017 r. – Dextro Energy GmbH & Co. KG/Komisja Europejska [Odwołanie — Ochrona konsumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 — Oświadczenia zdrowotne dotyczące żywności, inne niż odnoszące się do zmniejszenia ryzyka choroby oraz rozwoju i zdrowia dzieci — Odmowa udzielenia zezwolenia na stosowanie pewnych oświadczeń pomimo pozytywnej opinii Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA)]	10
2017/C 249/15	Sprawa C-330/16: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 1 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Polska) – Piotr Zarski/Andrzej Stadnicki (Odesłanie prejudycjalne — Zwalczenie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych — Dyrektywa 2011/7/UE — Umowy najmu na czas nieokreślony zawierane w ramach działalności gospodarczej — Opóźnienia w płatności czynszu najmu — Umowy zawarte przed wygaśnięciem terminu do dokonania transpozycji tej dyrektywy — Przepisy krajowe — Wyłączenie takich umów z czasowego zakresu stosowania tej dyrektywy)	11
2017/C 249/16	Sprawa C-111/17 PPU: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Monomeles Protodikeio Athinon – Grecja) – OL/PQ [Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Urowadzenie dziecka za granicę — Konwencja haska z dnia 25 października 1980 r. — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Artykuł 11 — Wniosek o powrót — Pojęcie „zwykłego pobytu” niemowlęcia — Dziecko, które urodziło się zgodnie z wolą swoich rodziców w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie ich zwykłego pobytu — Ciągły pobyt dziecka podczas pierwszych miesięcy jego życia w państwie członkowskim jego urodzenia — Decyzja matki, by nie wracać do państwa członkowskiego zwykłego pobytu pary]	11
2017/C 249/17	Sprawa C-110/16: Postanowienie Trybunału dziewiąta izba) z dnia 8 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Lg Costruzioni Srl/Area – Azienda Regionale per l’edilizia abitativa (Odesłanie prejudycjalne — Zamówienie publiczne na roboty budowlane — Dyrektywa 2004/18/CE — Artykuł 7 — Ocena i weryfikacja możliwości technicznych wykonawców — Artykuł 53 ust. 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Ocywista niedopuszczalność)	12

2017/C 249/18	Sprawa C-286/16: Postanowienie Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj – Rumunia) – SC Exmitiani SRL/ Direcția Generală a Finanțelor Publice Cluj (Odesłanie prejudycjalne — Pasażerski transport drogowy — Nałożenie podatku — Okoliczności faktyczne zaistniałe przed przystąpieniem Rumunii do Unii Europejskiej — Oczywisty brak właściwości Trybunału)	13
2017/C 249/19	Sprawa C-411/16 P: Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 7 czerwca 2017 r. – Holistic Innovation Institute, SLU/Komisja Europejska [Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Finansowane przez Unię Europejską projekty w dziedzinie badań naukowych — Siódmy program ramowy w zakresie badań, rozwoju technologicznego i prezentacji (2007 – 2013) — Projekt eDIGIREGION — Decyzja Komisji Europejskiej o wykluczeniu wnoszącego odwołanie z udziału w projekcie — Skarga o stwierdzenie nieważności oraz odpowiedzialności	13
2017/C 249/20	Sprawa C-653/16: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 4 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky – Republika Czeska) – Jitka Svobodová/Česká republika – Okresní soud v Náchodě (Odesłanie prejudycjalne — Kontekst faktyczny i prawny sporu w postępowaniu głównym — Brak dostatecznych wyjaśnień — Oczywista niedopuszczalność — Artykuł 53 § 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem)	14
2017/C 249/21	Sprawa C-53/17: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 11 mai 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék – Węgry) – Cikket Gyártó Bt./Nemzetgazdasági Minisztérium [Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Pomoc przyznana przez państwa członkowskie — Odstępstwa od zakazu pomocy państwa — Pomoc, która może być uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Rozporządzenie (WE) nr 800/2008 — Definicja mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw — Przedsiębiorstwa powiązane — Przedsiębiorstwa prowadzące działalność na tym samym rynku i należące do działającej na skalę globalnej grupy spółek należącej do członków tej samej rodziny — Pojęcie „grupy osób fizycznych działających wspólnie”]	14
2017/C 249/22	Sprawa C-67/17: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 14 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rayonen sad Varna – Bułgaria) – Todor Iliev/ Blagovesta Ilieva [Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 — Artykuł 1 ust. 2 lit. a) — Zakres stosowania — Dziedziny wyłączone — Stosunki majątkowe wynikające z małżeństwa — Rozwiązanie małżeństwa — Rozliczenie rzeczy nabytej w okresie małżeństwa] . . .	15
2017/C 249/23	Sprawa C-687/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 12 maja 2016 r. w sprawie T-750/14, Ivo-Kermartin GmbH/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 30 grudnia 2016 r. przez Capella EOOD	16
2017/C 249/24	Sprawa C-23/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 8 listopada 2016 r. w sprawie T-579/15, For Tune sp. z o.o./Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 18 stycznia 2017 r. przez For Tune sp. z o.o.	16
2017/C 249/25	Sprawa C-142/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 20 marca 2017 r. – Manuela Maturi i in./Fondazione Teatro dell’Opera di Roma	16
2017/C 249/26	Sprawa C-143/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 20 marca 2017 r. – Catia Passeri/Fondazione Teatro dell’Opera di Roma	17

2017/C 249/27	Sprawa C-206/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 21 kwietnia 2017 r. – Heinrich Denker/Gemeinde Thedinghausen.	18
2017/C 249/28	Sprawa C-211/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Bacău (Rumunia) w dniu 24 kwietnia 2017 r. – SC Topaz Development SRL/Constantin Juncu, Raisa Juncu, nazwisko panięskie Cernica	18
2017/C 249/29	Sprawa C-227/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Medtronic GmbH/Finanzamt Neuss	19
2017/C 249/30	Sprawa C-248/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 14 marca 2017 r. w sprawie T-346/15, Bank Tejarat/Rada, wniesione w dniu 11 maja 2017 r. przez Bank Tejarat	19
2017/C 249/31	Sprawa C-289/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tartu Maakohus (Estonia) w dniu 19 maja 2017 r. – Collect Inkasso OÜ, ITM Inkasso OÜ, Bigbank AS/Rain Aint, Lauri Palm, Raiko Oikimus, Egle Noor, Artjom Konjarov	20
2017/C 249/32	Sprawa C-292/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 22 maja 2017 r. – EUflight.de GmbH/TUIfly GmbH	21
2017/C 249/33	Sprawa C-341/17 P: Odwołanie od wyroku Sadu (ósma izba) wydanego w dniu 30 marca 2017 r. w sprawie T-112/15, Republika Grecka/Komisja Europejska, wniesione w dniu 6 czerwca 2017 r. przez Republikę Grecką	21

Sąd

2017/C 249/34	Sprawa T-9/15: Wyrok Sądu z dnia 13 czerwca 2017 r. – Ball Beverage Packaging Europe/EUIPO – Crown Hellas Can (Puszki) [Wzór wspólnotowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru — Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający trzy puszkę — Wcześniejszy wzór wspólnotowy — Podstawa unieważnienia — Indywidualny charakter — Inne całościowe wrażenie — Artykuł 6 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 6/2002 — Zbiór artykułów stanowiących pojedynczy przedmiot — Zakres opisu zarejestrowanego wzoru wspólnotowego — Obowiązek uzasadnienia — Wstąpienie do sprawy w miejsce jednej ze stron sporu]	23
2017/C 249/35	Sprawa T-262/15: Wyrok Sądu z dnia 15 czerwca 2017 r. – Kisielow/Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte w związku z działaniami podważającymi państwowość Ukrainy lub jej zagrażającymi — Zamrożenie środków finansowych — Ograniczenia w zakresie wjazdu na terytorium państw członkowskich — Osoba fizyczna aktywnie wspierająca działania lub polityki podważające państwowość Ukrainy lub jej zagrażające — Obowiązek uzasadnienia — Oczywisty błąd w ocenie — Swoboda wypowiedzi — Proporcjonalność — Prawo do obrony)	23
2017/C 249/36	Sprawa T-457/15: Wyrok Sądu z dnia 15 czerwca 2017 r. – Fakro/EUIPO – Saint Gobain Cristalería (climaVera) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego climaVera — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy CLIMAVER DECO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	24

2017/C 249/37	Sprawa T-95/16: Wyrok Sądu z dnia 14 czerwca 2017 r. – Aydin/EUIPO – Kaporal Groupe (ROYAL & CAPORAL) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego ROYAL & CAPORAL — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy KAPORAL — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	25
2017/C 249/38	Sprawa T-141/16: Wyrok Sądu z dnia 8 czerwca 2017 r. – Komisja/IEM [Klauzula arbitrażowa — Umowa FAIR-CT98-9544 zawarta w ramach czwartego programu ramowego w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (1994 – 1998) — Rozwiązanie umowy — Zwrot wypłaconych zaliczek — Odsetki za zwłokę — Postępowanie zaoczne]	25
2017/C 249/39	Sprawa T-258/16: Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2017 r. – Mediterranean Premium Spirits/EUIPO – G-Star Raw (GINRAW) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego GINRAW — Wcześniejsze słowne unijne znaki towarowe RAW — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Dowody przedstawione po raz pierwszy przed Sądem — Obowiązek uzasadnienia]	26
2017/C 249/40	Sprawa T-302/16: Wyrok Sądu z dnia 15 czerwca 2017 r. – Bay/Parlament (Prawo instytucjonalne — Decyzja przewodniczącego Parlamentu w sprawie nałożenia na posła europejskiego sankcji utraty prawa do otrzymywania dziennej diety na utrzymanie — Artykuł 166 regulaminu Parlamentu — Prawo dostępu do akt — Błąd dotyczący okoliczności faktycznych)	27
2017/C 249/41	Sprawa T-326/16: Wyrok Sądu z dnia 8 czerwca 2017 r. – Bundesverband Deutsche Tafel/EUIPO – Tiertafel Deutschland (Tafel) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy Tafel — Zastosowanie się przez EUIPO do wyroku stwierdzającego nieważność decyzji jednej z jego izb odwoławczych — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 52 ust 1 lit a) i art. 7 ust. 1 lit c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Charakter opisowy — Artykuł 65 ust. 6 rozporządzenia nr 207/2009 — Decyzja wydana w wyniku stwierdzenia przez Sąd nieważności wcześniej wydanej decyzji]	27
2017/C 249/42	Sprawa T-659/16: Wyrok Sądu z dnia 14 czerwca 2017 r. – LG Electronics/EUIPO (Second Display) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Second Display — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	28
2017/C 249/43	Sprawa T-690/16 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 30 maja 2017 r. – Enrico Colombo i Giacomo Corinti/Komisja (Środek tymczasowy — Zamówienia publiczne — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)	28
2017/C 249/44	Sprawa T-877/16: Postanowienie Sądu z dnia 18 maja 2017 r. – Verschuur/Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokument odnoszący się do postępowania administracyjnego w sprawie pomocy SA.38374 (2014/C ex 2014/NN) wdrożonej przez Niderlandy na rzecz Starbucks — Odmowa dostępu — Skarga prawnie oczywście bezzasadna]	29
2017/C 249/45	Sprawa T-293/17: Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2017 – Fakro przeciwko Komisji	29
2017/C 249/46	Sprawa T-309/17: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2017 r. – Optile/Komisja	30
2017/C 249/47	Sprawa T-312/17: Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2017 r. – Campbell/Komisja	31

2017/C 249/48	Sprawa T-315/17: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2017 r. – Hebberecht/ESDZ	31
2017/C 249/49	Sprawa T-319/17: Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2017 r. – Aldridge i in./Komisja	33
2017/C 249/50	Sprawa T-329/17: Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2017 r. – Hautala i in./EFSA	34
2017/C 249/51	Sprawa T-332/17: Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2017 r. – E-Control/ACER	35
2017/C 249/52	Sprawa T-333/17: Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2017 r. – Austrian Power Grid i Voralberger Übertragungsnetz/ACER	36
2017/C 249/53	Sprawa T-347/17: Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2017 r. – FLA Europe/Komisja	39
2017/C 249/54	Sprawa T-351/17: Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2017 r. – Nike European Operations Netherlands i in./Komisja	40
2017/C 249/55	Sprawa T-354/17: Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2017 r. – Genomic Health/EUIPO (ONCOTYPE DX GENOMIC PROSTATE SCORE)	41
2017/C 249/56	Sprawa T-359/17: Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2017 r. – Aldo Supermarkets/EUIPO – Aldi Einkauf (ALDI)	41
2017/C 249/57	Sprawa T-360/17: Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2017 r. – Jana Shoes i in./Komisja	42
2017/C 249/58	Sprawa T-362/17: Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2017 r. – NCL/EUIPO (FEEL FREE)	43
2017/C 249/59	Sprawa T-364/17: Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2017 r. – Bielawski/EUIPO (HOUSE OF CARS)	44
2017/C 249/60	Sprawa T-366/17: Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2017 – Polska przeciwko Komisji	44
2017/C 249/61	Sprawa T-367/17: Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2017 r. – Linak/EUIPO – ChangZhou Kaidi Electrical (Sterowana elektrycznie kolumna podnosząca)	45
2017/C 249/62	Sprawa T-368/17: Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2017 r. – Linak/EUIPO – ChangZhou Kaidi Electrical (Sterowana elektrycznie kolumna podnosząca)	45
2017/C 249/63	Sprawa T-369/17: Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2017 r. – Winkler/Komisja	46
2017/C 249/64	Sprawa T-370/17: Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2017 r. – KPN/Komisja	47
2017/C 249/65	Sprawa T-380/17: Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2017 r. – HeidelbergCement i Schwenk Zement/Komisja	48
2017/C 249/66	Sprawa T-138/08: Postanowienie Sądu z dnia 18 maja 2017 r. – Cavankee Fishing i in./Komisja	49
2017/C 249/67	Sprawa T-816/16 RENV: Postanowienie Sądu z dnia 18 maja 2017 r. – Alsteens/Komisja	49

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2017/C 249/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 239 z 24.7.2017

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 231 z 17.7.2017

Dz.U. C 221 z 10.7.2017

Dz.U. C 213 z 3.7.2017

Dz.U. C 202 z 26.6.2017

Dz.U. C 195 z 19.6.2017

Dz.U. C 178 z 6.6.2017

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 30 maja 2017 r. – Safa Nicu Sepahan Co./Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-45/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Skarga o odszkodowanie i o zadośćuczynienie — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa (WPZiB) — Środki ograniczające podjęte wobec Islamskiej Republiki Iranu — Wykaz osób i podmiotów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Szkoda materialna — Szkoda niematerialna — Błąd w ocenie wysokości odszkodowania lub zadośćuczynienia — Brak — Odwołanie wzajemne — Przesłanki konieczne do powstania odpowiedzialności pozaumownej Unii Europejskiej — Obowiązek wykazania zasadności środków ograniczających — Wystarczająco istotne naruszenie]

(2017/C 249/02)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Safa Nicu Sepahan Co. (przedstawiciel: adwokat A. Bahrami)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: R. Liudvinaviciute-Cordeiro, M. Bishop i I. Gurov, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciel: M. Gray, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Odwołania wniesione przez Safa Nicu Sepahan Co. oraz przez Radę Unii Europejskiej zostają oddalone.
- 2) Safa Nicu Sepahan Co. i Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty.
- 3) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 13.4.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 8 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil – Słowenia) – Medisanus d.o.o./Splošna Bolnišnica Murska Sobota

(Sprawa C-296/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 2 i art. 23 ust. 2 i 8 — Artykuły 34 i 36 TFUE — Przetarg publiczny na zaopatrzenie szpitala — Uregulowanie krajowe zobowiązujące do priorytetowej dostawy do szpitali produktów leczniczych wytworzonych z krajowego osocza — Zasada równego traktowania)

(2017/C 249/03)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Medisanus d.o.o.

Strona pozwana: Splošna Bolnišnica Murska Sobota

Sentencja

Artykuł 2 i art. 23 ust. 2 i 8 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, jak również art. 34 TFUE w związku z art. 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie obowiązywaniu warunku specyfikacji warunków zamówienia w przetargu publicznym, który zgodnie z ustawodawstwem państwa członkowskiego instytucji zamawiającej wymaga, by produkty lecznicze z osocza, będące przedmiotem tego zamówienia publicznego, były wytworzone z osocza pozyskanego w tym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 346 z 19.10.2015.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 31 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance francophone de Bruxelles – Belgia) – postępowanie karne przeciwko U

(Sprawa C-420/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 45 TFUE — Swobodny przepływ pracowników — Obowiązek dokonania rejestracji pojazdu należącego do osoby mającej miejsce zamieszkania w Belgii i przeznaczonego do używania we Włoszech)

(2017/C 249/04)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance francophone de Bruxelles

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

U

Sentencja

Artykuł 45 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom prawa państwa członkowskiego, takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, na mocy których pracownik mający w tym państwie członkowskim miejsce zamieszkania jest zobowiązany do zarejestrowania w tym państwie członkowskim pojazdu samochodowego, którego jest właścicielem, a który to pojazd został już zarejestrowany w innym państwie członkowskim i jest zasadniczo przeznaczony do używania na terytorium tego innego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 346 z 19.10.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – postępowanie wszczęte przez Gerta Folka

(Sprawa C-529/15) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Odpowiedzialność za środowisko naturalne — Dyrektywa 2004/35/WE — Artykuł 17 — Zastosowanie w czasie — Eksploatacja elektrowni wodnej uruchomionej przed terminem transpozycji tej dyrektywy — Artykuł 2 pkt 1 lit. b) — Pojęcie „szkod wyrządzonych środowisku naturalnemu” — Przepisy prawa krajowego wyłączające wszelkie szkody objęte pozwoleniem — Artykuł 12 ust. 1 — Dostęp do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska naturalnego — Legitymacja procesowa czynna — Dyrektywa 2000/60/WE — Artykuł 4 ust. 7 — Bezpośrednia skuteczność]

(2017/C 249/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strona w postępowaniu głównym

Gert Folk

Sentencja

- 1) Artykuł 17 dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że z zastrzeżeniem weryfikacji spoczywających na sądzie odsyłającym dyrektywa ta ma zastosowanie *ratione temporis* do szkód wyrządzonych środowisku naturalnemu, które wystąpiły po dniu 30 kwietnia 2007 r., ale które zostały spowodowane eksploatacją instalacji, która uzyskała pozwolenie wodnoprawne i została oddana do użytku przed tą datą.
- 2) Dyrektywę 2004/35, zmienioną dyrektywą 2009/31, a w szczególności jej art. 2 pkt 1 lit. b), należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona przepisowi prawa krajowego, który wyklucza w sposób ogólny i automatyczny zakwalifikowanie szkód mających znaczący negatywny wpływ na ekologiczny, chemiczny lub ilościowy stan lub ekologiczny potencjał danych wód jako „szkod wyrządzonych środowisku naturalnemu”, z tego tylko powodu, że szkody te są objęte pozwoleniem wydanym na podstawie tego prawa krajowego.
- 3) W wypadku gdy pozwolenie zostało wydane na podstawie przepisów krajowych bez zbadania warunków określonych w art. 4 ust. 7 lit. a)–d) dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, sąd krajowy nie jest zobowiązany do tego, by samemu badać, czy warunki przewidziane w tym przepisie zostały spełnione, celem ustalenia, czy występują szkody wyrządzone środowisku naturalnemu w rozumieniu art. 2 pkt 1 lit. b) dyrektywy 2004/35, zmienionej dyrektywą 2009/31.
- 4) Artykuły 12 i 13 dyrektywy 2004/35, zmienionej dyrektywą 2009/31, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisowi prawa krajowego takiemu jak ten w postępowaniu głównym, który nie pozwala uprawnionym do rybactwa na wszczęcie procedury odwoławczej dotyczącej szkód wyrządzonych środowisku naturalnemu w rozumieniu art. 2 pkt 1 lit. b) tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 406 z 7.12.2015.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Wuppertal – Niemcy) – postępowanie zainicjowane przez Mirceę Floriana Freitaga

(Sprawa C-541/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii — Artykuł 21 TFUE — Swoboda przemieszczania się i pobytu w państwach członkowskich — Obywatel posiadający jednocześnie obywatelstwo państwa członkowskiego zamieszkania i państwa członkowskiego urodzenia — Zmiana nazwiska w państwie członkowskim urodzenia poza zwykłym pobytom — Nazwisko odpowiadające nazwisku rodowemu — Wniosek o wpisanie tego nazwiska do akt stanu cywilnego państwa członkowskiego zamieszkania — Oddalenie tego wniosku — Powód — Brak nabycia nazwiska podczas zwykłego pobytu — Istnienie w prawie krajowym innych procedur w celu uznania tego samego nazwiska)

(2017/C 249/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Wuppertal

Strony w postępowaniu głównym

Mircea Florian Freitag

Sentencja

Wykładni art. 21 TFUE należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by urząd stanu cywilnego państwa członkowskiego mógł odmówić uznania i wpisania do akt stanu cywilnego nazwiska nabytego zgodnie z prawem przez obywatela tego państwa członkowskiego w innym państwie członkowskim, którego obywatelstwo również posiada, i które to nazwisko odpowiada jego nazwisku rodowemu, na podstawie przepisu prawa krajowego uzależniającego możliwość uzyskania takiego wpisu poprzez złożenie oświadczenia w urzędzie stanu cywilnego od przesłanki nabycia tego nazwiska podczas zwykłego pobytu w tym innym państwie członkowskim, chyba że w prawie krajowym istnieją inne przepisy umożliwiające skuteczne uznanie tego nazwiska

⁽¹⁾ Dz.U. C 48 z 8.2.2016.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 1 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hessisches Finanzgericht – Niemcy) – Wallenborn Transports SA/ Hauptzollamt Gießen

(Sprawa C-571/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Procedura tranzytu zewnętrznego — Przewóz towarów przez port wolnocłowy znajdujący się w państwie członkowskim — Przepisy tego państwa członkowskiego wyłączające porty wolnocłowe z jego jurysdykcji podatkowej — Usunięcie spod dozoru celnego — Powstanie długu celnego i wymagalność VAT]

(2017/C 249/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Hessisches Finanzgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wallenborn Transports SA

Strona pozwana: Hauptzollamt Gießen

Sentencja

- 1) Artykuł 61 akapit pierwszy i art. 71 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2007/75/WE z dnia 20 grudnia 2007 r., należy interpretować w ten sposób, że odesłanie do „jedn[ej] z procedur lub sytuacji, o których mowa w art. 156” owej dyrektywy, obejmuje wolne obszary celne.
- 2) Artykuł 71 ust. 1 dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2007/75, należy interpretować w ten sposób, że usunięcie towaru spod dozoru celnego w wolnym obszarze celnym nie prowadzi do wystąpienia zdarzenia powodującego powstanie zobowiązania podatkowego, a podatek od wartości dodanej od przywozu nie staje się wymagalny, jeżeli towar ów nie wszedł do obrotu gospodarczego Unii Europejskiej, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.
- 3) Artykuł 71 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2007/75, należy interpretować w ten sposób, że jeżeli dług celny powstaje na mocy art. 203 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1791/2006 z dnia 20 listopada 2006 r., i jeżeli ze względu na okoliczności sporu w postępowaniu głównym wykluczone jest, że dług ten skutkuje powstaniem zobowiązania w zakresie podatku od wartości dodanej, nie można zastosować art. 204 tego rozporządzenia jedynie w celu uzasadnienia zdarzenia powodującego powstanie zobowiązania do zapłaty tego podatku.

⁽¹⁾ Dz.U. C 90 z 7.3.2016.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge – Belgia – Maria Eugenia Van der Weegen, Miguel Juan Van der Weegen, Anna Pot, działająca w charakterze następcy prawnego zmarłego Johannesesa Van der Weegena, Anna Pot/Belgische Staat

(Sprawa C-580/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 56 TFUE — Artykuł 36 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym — Przepisy podatkowe — Podatek dochodowy — Zwolnienie podatkowe dla odsetek wypłacanych przez banki spełniające określone przesłanki ustawowe — Dyskryminacja pośrednia — Banki z siedzibą w Belgii oraz banki z siedzibą w innym państwie członkowskim)

(2017/C 249/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Maria Eugenia Van der Weegen, Miguel Juan Van der Weegen, Anna Pot, działająca w charakterze następcy prawnego zmarłego Johannesesa Van der Weegena, Anna Pot

Strona pozwana: Belgische Staat

Sentencja

Artykuł 56 TFUE oraz art. 36 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one obowiązywaniu krajowych przepisów takich jak będące przedmiotem postępowania głównego, wprowadzających krajowy reżim zwolnienia podatkowego, w zakresie, w jakim, jakkolwiek reżim ów znajduje jednolite zastosowanie do dochodów z depozytów oszczędnościowych uzyskiwanych w instytucjach świadczących usługi bankowe z siedzibą w Belgii lub w innym państwie członkowskim Europejskiego Obszaru Gospodarczego, ustanawia on warunki dostępu do belgijskiego rynku bankowego względem usługodawców z siedzibą w innych państwach członkowskich, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 1.2.2016.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 czerwca 2017 r. – Schniga GmbH/Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin, Brookfield New Zealand Ltd, Elaris SNC

(Sprawa C-625/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Wspólnotowa ochrona odmian roślin — Wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin — Odmiana jabłek Gala Schnitzer — Badanie techniczne — Wytyczne dotyczące badania wydane przez radę administracyjną Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin (CPVO) — Rozporządzenie (WE) nr 1239/95 — Artykuł 23 ust. 1 — Uprawnienia prezesa CPVO — Dodanie cechy charakterystycznej w następstwie badania technicznego — Trwałość cechy w ciągu dwóch cykli upraw]

(2017/C 249/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Schniga GmbH (przedstawiciele: R. Kunze i G. Würtenberger, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (przedstawiciele: M. Ekvad i F. Mattina, pełnomocnicy), Brookfield New Zealand Ltd, Elaris SNC (przedstawiciel: M. Eller, avvocato)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 10 września 2015 r., Schniga/CPVO – Brookfield New Zealand i Elaris (Gala Schnitzer) (T-91/14 i T-92/14, niepublikowany, EU:T:2015:624) zostaje uchylony.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Izby Odwoławczej Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin (CPVO) z dnia 20 września 2013 r. dotyczących przyznania wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin dla odmiany jabłek Gala Schnitzer (sprawy A 003/2007 oraz A 004/2007).
- 3) Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin pokrywa swoje własne koszty oraz koszty poniesione przez Schnigę GmbH.
- 4) Brookfield New Zealand Ltd i Elaris SNC pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 25.1.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf – Niemcy) – W. F. Gözze Frottierweberei GmbH, Wolfgang Gözze/Verein Bremer Baumwollbörse

(Sprawa C-689/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna — Znak towarowy Unii Europejskiej — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuły 9 i 15 — Zgłoszenie oznaczenia „kwiat bawełny” przez stowarzyszenie — Rejestracja w charakterze indywidualnego znaku towarowego — Udzielanie licencji na używanie tego znaku towarowego przynależącym do owego stowarzyszenia wytwórcom bawełnianych wyrobów włókienniczych — Wniosek o unieważnienie lub o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku — Pojęcie rzeczywistego używania — Podstawowa funkcja wskazywania pochodzenia]

(2017/C 249/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: W. F. Gözze Frottierweberei GmbH, Wolfgang Gözze

Strona pozwana: Verein Bremer Baumwollbörse

Sentencja

- 1) Artykuł 15 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że umieszczanie przez właściciela lub za jego zgodą indywidualnego unijnego znaku towarowego na towarach w charakterze znaku jakości nie stanowi używania w charakterze znaku towarowego mieszczącego się w pojęciu „rzeczywistego używania” w rozumieniu tego przepisu. Umieszczanie wspomnianego znaku towarowego stanowi jednak takie rzeczywiste używanie, jeżeli zarazem gwarantuje konsumentom, że te towary pochodzą z jednego określonego przedsiębiorstwa, pod którego kontrolą zostały one wytworzone i któremu można przypisać odpowiedzialność za ich jakość. W tym ostatnim przypadku właściciel owego znaku towarowego jest uprawniony, na podstawie art. 9 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia, do zakazania umieszczania przez osobę trzecią podobnego oznaczenia na identycznych towarach, jeżeli umieszczanie to stwarza prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd.
- 2) Artykuł 52 ust. 1 lit. a) i art. 7 ust. 1 lit. g) rozporządzenia nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że na podstawie łącznego zastosowania tych przepisów prawo do indywidualnego znaku towarowego nie może zostać unieważnione z tego względu, że właściciel znaku towarowego nie gwarantuje, w drodze przeprowadzania u swoich licencjodawców regularnych kontroli jakości, spełnienia wiązanych przez odbiorców z tym znakiem oczekiwań co do jakości.
- 3) Rozporządzenie nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że jego przepisy dotyczące unijnych znaków wspólnych nie mogą być stosowane *mutatis mutandis* do indywidualnych unijnych znaków towarowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 4.4.2016.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Venezia – Włochy) – Vinyls Italia SpA, w upadłości/Mediterranea di Navigazione SpA

(Sprawa C-54/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Postępowanie upadłościowe — Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 — Artykuły 4 i 13 — Czynności dokonane z pokrzywdzeniem ogółu wierzycieli — Warunki, na jakich rozpatrywana czynność może zostać zaskarżona — Czynność podlegająca prawu innego państwa członkowskiego niż państwo wszczęcia postępowania — Czynność niezaskarżalna na podstawie tego prawa — Rozporządzenie (WE) nr 593/2008 — Artykuł 3 ust. 3 — Prawo wybrane przez strony — Lokalizacja wszystkich elementów danej sytuacji w państwie wszczęcia postępowania — Wpływ]

(2017/C 249/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Ordinario di Venezia.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vinyls Italia SpA, w upadłości

Strona pozwana: Mediterranea di Navigazione SpA

Sentencja

- 1) Wykładni art. 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego należy dokonywać w ten sposób, że forma i termin, w których osoba, która odniosła korzyść z dokonania czynności prawnej z pokrzywdzeniem ogółu wierzycieli, musi podnieść zarzut na podstawie tego przepisu w celu sprzeciwienia się powództwu o uznanie tej czynności za bezskuteczną stosownie do przepisów *lex fori concursus*, jak również kwestia tego, czy przepis ten może także zostać zastosowany przez właściwy sąd z urzędu, w danym wypadku po upływie terminu wyznaczonego zainteresowanej stronie, podlegają prawu procesowemu państwa członkowskiego, na którego terytorium toczy się spór. Prawo to nie może być jednak mniej korzystne niż prawo regulujące podobne sytuacje podlegające prawu wewnętrznemu (zasada równoważności) oraz nie może uniemożliwiać w praktyce lub nadmiernie utrudniać wykonywania praw przyznanych przez prawo Unii (zasada skuteczności), czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.
- 2) Wykładni art. 13 rozporządzenia nr 1346/2000 należy dokonywać w ten sposób, że strona, na której spoczywa ciężar dowodu, musi wykazać, iż w wypadku gdy *lex causae* pozwala na zaskarżenie czynności, co do której przyjmuje się, że została dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, warunki wymagane do tego, by można było uwzględnić skargę wniesioną na tę czynność, które różnią się od warunków przewidzianych przez *lex fori concursus*, nie zostały faktycznie spełnione.
- 3) Na art. 13 rozporządzenia nr 1346/2000 można skutecznie powoływać się w sytuacji, gdy strony umowy, które mają siedzibę w jednym i tym samym państwie członkowskim, na którego terytorium są również zlokalizowane wszystkie inne istotne elementy danej sytuacji, wskazały jako prawo właściwe tej umowy prawo innego państwa członkowskiego, pod warunkiem że omawiane strony nie dokonały wyboru tego prawa w sposób stanowiący oszustwo lub nadużycie, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 156 z 2.5.2016.

**Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 31 maja 2017 r. – Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI)/
Komisja Europejska**

(Sprawa C-228/16 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Decyzja o umorzeniu — Odmowa dalszego badania przez Komisję Europejską skargi złożonej do niej przez wnoszącą odwołanie — Brak pomocy po zakończeniu wstępnego etapu badania — Decyzja wyłącznie potwierdzająca — Przesłanki zgodności z prawem cofnięcia decyzji o umorzeniu)

(2017/C 249/12)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI) (przedstawiciele: adwokat E. Bourtzalas, A. Oikonomou, E. Salaka, C. Synodinos i H. Tagaras, dikigoroï, adwokat D. Waelbroeck)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouchagiar i É. Gippini Fournier, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Postanowienie Sądu Unii Europejskiej z dnia 9 lutego 2016 r., DEI/Komisja (T-639/14, niepublikowane, EU:T:2016:77), zostaje uchylone.
- 2) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Sharda Europe B.V.B.A./ Administración del Estado, Syngenta Agro, SA

(Sprawa C-293/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Rolnictwo — Wprowadzanie do obrotu środków ochrony roślin — Dyrektywa 2008/69/WE — Artykuł 3 ust. 2 — Procedura ponownej oceny przez państwa członkowskie dopuszczonych środków ochrony roślin — Termin — Rozbieżności między wersjami językowymi)

(2017/C 249/13)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sharda Europe B.V.B.A.

Strona pozwana: Administración del Estado, Syngenta Agro, SA

Sentencja

Artykuł 3 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy Komisji 2008/69/WE z dnia 1 lipca 2008 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej kłofentezyny, dikamby, difenokonazolu, diflubenzuronu, imazachinu, lenacylu, oksadiazonu, pikloramu i pyriproksyfenu jako substancji czynnych należy interpretować w ten sposób, że przewidziana w nim data 31 grudnia 2008 r. odpowiada – w odniesieniu do dopuszczonego już środka ochrony roślin zawierającego jedną z substancji czynnych wymienionych w załączniku do tej dyrektywy – ostatecznemu terminowi, przed upływem którego wszystkie substancje czynne zawarte w rzeczonym środku ochrony roślin, inne niż substancje czynne wymienione w załączniku do dyrektywy 2008/69, powinny zostać wpisane do wykazu znajdującego się w załączniku I do dyrektywy Rady 91/414 z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, aby powstało zobowiązanie do dokonania ponownej oceny tego środka przewidzianej w tym art. 3 ust. 2 akapit pierwszy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 305 z 22.8.2016.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 8 czerwca 2017 r. – Dextro Energy GmbH & Co. KG/Komisja Europejska

(Sprawa C-296/16 P) ⁽¹⁾

[Odwwołanie — Ochrona konsumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 — Oświadczenia zdrowotne dotyczące żywności, inne niż odnoszące się do zmniejszenia ryzyka choroby oraz rozwoju i zdrowia dzieci — Odmowa udzielenia zezwolenia na stosowanie pewnych oświadczeń pomimo pozytywnej opinii Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA)]

(2017/C 249/14)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Dextro Energy GmbH & Co. KG (przedstawiciele: M. Hagenmeyer i T. Teufer, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Grünheid i K. Herbout-Borczak, pełnomocnicy)

Sentencja

1) Odwołanie zostaje w części odrzucone, a w części oddalone.

2) Dextro Energy GmbH & Co. KG pokrywa koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 287 z 8.8.2016.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 1 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Polska) – Piotr Zarski/Andrzej Stadnicki

(Sprawa C-330/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zwalczenie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych — Dyrektywa 2011/7/UE — Umowy najmu na czas nieokreślony zawierane w ramach działalności gospodarczej — Opóźnienia w płatności czynszu najmu — Umowy zawarte przed wygaśnięciem terminu do dokonania transpozycji tej dyrektywy — Przepisy krajowe — Wyłączenie takich umów z czasowego zakresu stosowania tej dyrektywy)

(2017/C 249/15)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Piotr Zarski

Strona pozwana: Andrzej Stadnicki

Sentencja

Artykuł 12 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie mogą wykluczyć z zakresu stosowania tej dyrektywy opóźnienia w płatnościach w ramach wykonywania umowy zawartej przed dniem 16 marca 2013 r., nawet jeśli te opóźnienia występują po tej dacie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 335 z 12.9.2016.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Monomeles Protodikeio Athinon – Grecja) – OL/PQ

(Sprawa C-111/17 PPU) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Urowadzenie dziecka za granicę — Konwencja haska z dnia 25 października 1980 r. — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Artykuł 11 — Wniosek o powrót — Pojęcie „zwykłego pobytu” niemowlęcia — Dziecko, które urodziło się zgodnie z wolą swoich rodziców w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie ich zwykłego pobytu — Ciągły pobyt dziecka podczas pierwszych miesięcy jego życia w państwie członkowskim jego urodzenia — Decyzja matki, by nie wracać do państwa członkowskiego zwykłego pobytu pary]

(2017/C 249/16)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Monomeles Protodikeio Athinon

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: OL

Strona pozwana: PQ

Sentencja

Artykuł 11 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 powinien być interpretowany w ten sposób, że w sytuacji takiej jak sytuacja w postępowaniu głównym, gdy dziecko urodziło się i przebywało w nieprzerwany sposób ze swoją matką przez kilka miesięcy, zgodnie ze wspólną wolą jego rodziców, w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym ci ostatni mieli miejsce ich zwykłego pobytu przed urodzeniem się dziecka, początkowy zamiar rodziców odnośnie do powrotu matki wraz z dzieckiem do tego ostatniego państwa członkowskiego nie pozwala uznać, że dziecko to ma w nim miejsce „zwykłego pobytu” w rozumieniu tego rozporządzenia.

W konsekwencji w takiej sytuacji wyrażona przez matkę odmowa powrotu wraz z dzieckiem do tego samego państwa członkowskiego nie może zostać uznana za „bezpprawne uprowadzenie lub zatrzymanie” dziecka w rozumieniu wspomnianego art. 11 ust. 1.

⁽¹⁾ Dz.U. C 144 z 8.5.2017.

Postanowienie Trybunału dziewiąta izba z dnia 8 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Lg Costruzioni Srl/Area – Azienda Regionale per l’edilizia abitativa

(Sprawa C-110/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienie publiczne na roboty budowlane — Dyrektywa 2004/18/CE — Artykuł 7 — Ocena i weryfikacja możliwości technicznych wykonawców — Artykuł 53 ust. 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Oczywista niedopuszczalność)

(2017/C 249/17)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Lg Costruzioni Srl

Strona pozwana: Area – Azienda Regionale per l’edilizia abitativa

Przy udziale: TE.SV.AM. Srl, Alvit Srl, Igit SpA, Planarch Srl, Francesco Auteri

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Consiglio di Stato (radę stanu, Włochy) postanowieniem z dnia 19 stycznia 2016 r., jest oczywiście niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 z 17.5.2016.

Postanowienie Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj – Rumunia) – SC Exmitiani SRL/Direcția Generală a Finanțelor Publice Cluj

(Sprawa C-286/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Pasażerski transport drogowy — Nałożenie podatku — Okoliczności faktyczne zaistniałe przed przystąpieniem Rumunii do Unii Europejskiej — Oczywisty brak właściwości Trybunału)

(2017/C 249/18)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Exmitiani SRL

Strona pozwana: Direcția Generală a Finanțelor Publice Cluj

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania skierowane przez Curtea de Apel Cluj (sąd apelacyjny w Klużu, Rumunia).

⁽¹⁾ Dz.U. C 296 z 16.8.2016.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 7 czerwca 2017 r. – Holistic Innovation Institute, SLU/Komisja Europejska

(Sprawa C-411/16 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Finansowane przez Unię Europejską projekty w dziedzinie badań naukowych — Siódmy program ramowy w zakresie badań, rozwoju technologicznego i prezentacji (2007 – 2013) — Projekt eDIGIREGION — Decyzja Komisji Europejskiej o wykluczeniu wnoszącego odwołanie z udziału w projekcie — Skarga o stwierdzenie nieważności oraz odpowiedzialności]

(2017/C 249/19)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Holistic Innovation Institute, SLU (przedstawiciel: J.J. Marín López, abogado)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, pełnomocnik, i J. Rivas Andrés, avocat)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Holistic Innovation Institute SLU zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 364 z 3.10.2016.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 4 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky – Republika Czeska) – Jitka Svobodová/Česká republika – Okresní soud v Náchodě

(Sprawa C-653/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Kontekst faktyczny i prawny sporu w postępowaniu głównym — Brak dostatecznych wyjaśnień — Oczywista niedopuszczalność — Artykuł 53 § 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem)

(2017/C 249/20)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší soud České republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jitka Svobodová

Strona pozwana: Česká republika – Okresní soud v Náchodě

przy udziale: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud (sąd najwyższy, Republika Czeska), postanowieniem z dnia 2 grudnia 2016 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 13.3.2017.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 11 mai 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék – Węgry) – Cikkek Gyártó Bt./ Nemzetgazdasági Minisztérium

(Sprawa C-53/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Pomoc przyznana przez państwa członkowskie — Odstępstwa od zakazu pomocy państwa — Pomoc, która może być uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Rozporządzenie (WE) nr 800/2008 — Definicja mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw — Przedsiębiorstwa powiązane — Przedsiębiorstwa prowadzące działalność na tym samym rynku i należące do działającej na skalę globalnej grupy spółek należące do członków tej samej rodziny — Pojęcie „grupy osób fizycznych działających wspólnie”]

(2017/C 249/21)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bericap Záródástechnikai Cikkek Gyártó Bt.

Strona pozwana: Nemzetgazdasági Minisztérium

Sentencja

Artykuł 3 ust. 3 załącznika I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. [107 i 108 TFUE] (ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych) należy interpretować w ten sposób, że przedsiębiorstwa można uznać za „powiązane” między sobą w rozumieniu tego przepisu w sytuacji, gdy z analizy istniejących między nimi stosunków zarówno prawnych, jak i gospodarczych wynika, iż stanowią one, za pośrednictwem osoby fizycznej czy też osób fizycznych działających wspólnie, jeden podmiot gospodarczy, choć nie pozostają formalnie w jednym ze związków wskazanych w art. 3 ust. 3 akapit pierwszy tego załącznika. Za działające wspólnie w rozumieniu art. 3 ust. 3 akapit czwarty tego załącznika należy uznać osoby fizyczne uzgadniające swe działania celem wywarcia wpływu na decyzje handlowe danych przedsiębiorstw z takim skutkiem, że przedsiębiorstwa te nie mogą zostać uznane za niezależne od siebie gospodarczo. Spełnienie takiej przesłanki jest uwarunkowane okolicznościami sprawy i nie musi zależeć od istnienia między tymi podmiotami stosunków umownych czy też nawet stwierdzenia po ich stronie zamiaru obejścia definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw w rozumieniu załącznika do rozporządzenia nr 800/2008.

⁽¹⁾ Dz.U. C 144 z 8.5.2017.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 14 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rayonen sad Varna – Bułgaria) – Todor Iliev/Blagovesta Ilieva

(Sprawa C-67/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 — Artykuł 1 ust. 2 lit. a) — Zakres stosowania — Dziedziny wyłączone — Stosunki majątkowe wynikające z małżeństwa — Rozwiązanie małżeństwa — Rozliczenie rzeczy nabytej w okresie małżeństwa]

(2017/C 249/22)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rayonen sad Varna

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Todor Iliev

Strona pozwana: Blagovesta Ilieva

Sentencja

Artykuł 1 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że spór taki jak rozpatrywany w postępowaniu głównym – dotyczący rozliczenia, w następstwie orzeczenia rozwodu, rzeczy ruchomej nabytej w okresie małżeństwa przez małżonków będących obywatelami danego państwa członkowskiego, lecz mających miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim – nie jest objęty zakresem stosowania tego rozporządzenia, lecz jest objęty zakresem stosunków majątkowych wynikających z małżeństwa, a w konsekwencji zakresem wyłączeń wskazanych we wspomnianym art. 1 ust. 2 lit. a).

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 10.4.2017.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 12 maja 2016 r. w sprawie T-750/14, Ivo-Kermartin GmbH/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 30 grudnia 2016 r. przez Capella EOOD

(Sprawa C-687/16 P)

(2017/C 249/23)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Capella EOOD (przedstawiciel: adwokat C. Pfitzer)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dziesiąta izba) postanowieniem z dnia 7 czerwca 2017 r. odrzucił odwołanie i obciążył wnoszącą odwołanie własnymi kosztami.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 8 listopada 2016 r. w sprawie T-579/15, For Tune sp. z o.o./Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 18 stycznia 2017 r. przez For Tune sp. z o.o.

(Sprawa C-23/17 P)

(2017/C 249/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: For Tune sp. z o.o. (przedstawiciel: K. Popławska, adwokat)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 15 czerwca 2017 r. Trybunał Sprawiedliwości (szósta izba) orzekł, że odwołanie jest niedopuszczalne.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 20 marca 2017 r. – Manuela Maturi i in./Fondazione Teatro dell'Opera di Roma

(Sprawa C-142/17)

(2017/C 249/25)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Manuela Maturi, Laura Di Segni, Isabella Lo Balbo, Maria Badini, Loredana Barbanera

Druga strona postępowania kasacyjnego: Fondazione Teatro dell'Opera di Roma

Pytanie prejudycjalne

Czy uregulowanie krajowe, o którym mowa w art. 3 ust. 7 dekretu z mocą ustawy nr 64 z dnia 30 kwietnia 2010 r., zastąpionego ustawą nr 100 z dnia 29 lipca 2010 r. zgodnie z którym „wiek emerytalny w przypadku pracowników sektora rozrywkowego należących do kategorii tancerzy wynosi w odniesieniu do mężczyzn i kobiet 45 lat, przy zastosowaniu do pracowników do których w pełni znajduje zastosowanie system składkowy lub mieszany współczynnika przeliczeniowego, o którym mowa w art. 1 ust. 6 ustawy z dnia 8 sierpnia 1995 r. nr 335 odnoszącego się do wyższego wieku. W okresie dwóch lat po wejściu w życie niniejszego przepisu pracownicy, o których mowa w niniejszym ustępie zatrudnieni na czas nieokreślony, którzy osiągnęli lub przekroczyli wiek emerytalny mogą skorzystać z odnawialnej corocznie możliwości pozostania w stosunku pracy. Następuje to w drodze formalnego wniosku złożonego do ENPALS w terminie dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu lub co najmniej trzech miesięcy przed nabyciem uprawnień emerytalnych, przy czym maksymalny wiek emerytalny wynosi 47 lat dla kobiet i 52 lata dla mężczyzn” jest sprzeczne z zasadą niedyskryminacji ze względu na płeć, o której mowa w dyrektywie 2006/54⁽¹⁾ oraz Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (art. 21)?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przedrządowana) (Dz.U. L 204, s. 23).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 20 marca 2017 r. – Catia Passeri/Fondazione Teatro dell’Opera di Roma

(Sprawa C-143/17)

(2017/C 249/26)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Catia Passeri

Druga strona postępowania kasacyjnego: Fondazione Teatro dell’Opera di Roma

Pytanie prejudycjalne

Czy uregulowanie krajowe, o którym mowa w art. 3 ust. 7 dekretu z mocą ustawy nr 64 z dnia 30 kwietnia 2010 r., zastąpionego ustawą nr 100 z dnia 29 lipca 2010 r. zgodnie z którym „wiek emerytalny w przypadku pracowników sektora rozrywkowego należących do kategorii tancerzy wynosi w odniesieniu do mężczyzn i kobiet 45 lat, przy zastosowaniu do pracowników do których w pełni znajduje zastosowanie system składkowy lub mieszany współczynnika przeliczeniowego, o którym mowa w art. 1 ust. 6 ustawy z dnia 8 sierpnia 1995 r. nr 335 odnoszącego się do wyższego wieku. W okresie dwóch lat po wejściu w życie niniejszego przepisu pracownicy, o których mowa w niniejszym ustępie zatrudnieni na czas nieokreślony, którzy osiągnęli lub przekroczyli wiek emerytalny mogą skorzystać z odnawialnej corocznie możliwości pozostania w stosunku pracy. Następuje to w drodze formalnego wniosku złożonego do ENPALS w terminie dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu lub co najmniej trzech miesięcy przed nabyciem uprawnień emerytalnych, przy czym maksymalny wiek emerytalny wynosi 47 lat dla kobiet i 52 lata dla mężczyzn” jest sprzeczne z zasadą niedyskryminacji ze względu na płeć, o której mowa w dyrektywie 2006/54⁽¹⁾ oraz Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (art. 21)?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przedrządowana) (Dz.U. L 204, s. 23).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 21 kwietnia 2017 r. – Heinrich Denker/Gemeinde Thedinghausen.

(Sprawa C-206/17)

(2017/C 249/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca i wnosząca skargę rewizyjną: Heinrich Denker

Druga strona postępowania i druga strona w postępowaniu rewizyjnym: Gemeinde Thedinghausen

Interwenient: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 11 dyrektywy parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przepis ten sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu uznającemu za nieistotne naruszenie prawa przez przepisy gminne w odniesieniu do udziału społeczeństwa w procedurze uchwalania planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli mimo odpowiedniego pouczenia naruszenie to nie zostało podniesione wobec gminy w formie zarzutu w terminie roku od ogłoszenia planu i do planu zagospodarowania przestrzennego mają zastosowanie przepisy dyrektywy środowiskowej dotyczące udziału społeczeństwa?

⁽¹⁾ Dz.U. L 26 s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Bacău (Rumunia) w dniu 24 kwietnia 2017 r. – SC Topaz Development SRL/Constantin Juncu, Raisa Juncu, nazwisko panięńskie Cernica

(Sprawa C-211/17)

(2017/C 249/28)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Bacău

Strony

Strona skarżąca: SC Topaz Development SRL

Strona pozwana: Constantin Juncu, Raisa Juncu, nazwisko panięńskie Cernica

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 3 ust. 2 i art. 4 ust. 1 [dyrektywy 93/13/EWG] ⁽¹⁾ należy interpretować i stosować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym – przedstawionych przez stronę skarżącą-pozwaną, która powołała się na orzecznictwo krajowe (wyrok nr 1646 z dnia 18 kwietnia 2011 r. wydany w postępowaniu kasacyjnym przez Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția comercială [sąd kasacyjny, wydział gospodarczy] i wyrok nr 466 z dnia 6 kwietnia 2016 r. wydany w postępowaniu odwoławczym przez Curtea de Apel Bacău [sąd apelacyjny w Bacău] w sprawie nr 3364/110/2014), i w których fakt, że dowód uzgodnienia wszystkich warunków umowy przedwstępnej zawartej przez strony wynika z samej tylko okoliczności, że skarżący-pozwani działający w charakterze konsumentów przyjęli te warunki z chwilą podpisania umowy przedwstępnej sporządzonej wcześniej przez dewelopera, a następnie poświadczony notarialnie – domniemanie nieuzgodnienia warunków sporządzonych wcześniej przez przedsiębiorcę zostało zasadniczo obalone w drodze przeciwdowodu?

- 2) Czy są zasadniczo objęte zakresem stosowania warunków określonych w lit. d), e), f) i i) załącznika do dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich rodzaje warunków zawarte w umowach przedwstępnych sprzedaży, sporządzonych wcześniej przez deweloperów, którzy, tak jak skarżąca-pozwana, są przedsiębiorcami, a w szczególności warunki określone w pkt 3.2.2 i 7.1 umowy przedwstępnej sprzedaży zawartej przez strony sporu regulujące klauzulę przepadku czwartego stopnia i klauzulę kar umownych ustanowionych wyłącznie na korzyść przyrzekającego-sprzedawcy?
- 3) Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować i stosować w ten sposób, że, w przypadku gdy odpowiedź Trybunału na drugie pytanie będzie twierdząca, nie pozwala on (zabrania) sądowi krajowemu na zmianę stosownych warunków uznanych za nieuczciwe poprzez stwierdzenie, że klauzula przepadku czwartego stopnia może znaleźć zastosowanie na warunkach odmiennych od tych zawartych w umowie przedwstępnej (np. nie z powodu jakiegokolwiek opóźnienia w płatnościach czy braku zapłaty – niezależnie od wysokości kwoty, lecz jedynie w odniesieniu do określonych kwot, zapłaconych z opóźnieniem lub niezapłaconych, które zostaną uznane przez sąd za znaczące w każdym poszczególnym przypadku), oraz zmniejszenie (ograniczenie) wysokości kar umownych do kwot uiszczonych tytułem zadatku przez przyjmującego przyrzeczenie-kupującego do chwili uruchomienia klauzuli przepadku? Czy w takiej sytuacji sąd krajowy może ograniczyć się wyłącznie do ustalenia, że takie warunki nie znajdują zastosowania do zainteresowanego konsumenta?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf
(Niemcy) w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Medtronic GmbH/Finanzamt Neuss**

(Sprawa C-227/17)

(2017/C 249/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Medtronic GmbH

Druga strona postępowania: Finanzamt Neuss

Pytania prejudycjalne

Czy Nomenklaturę scaloną ujętą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej w brzmieniu rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/1754 z dnia 6 października 2015 r. ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zestawy do stabilizacji kręgosłupa w rodzaju dokładniej opisanym w postanowieniu ⁽²⁾ należy zaklasyfikować do podpozycji 9021 90 90?

⁽¹⁾ Dz.U. 2015, L 285, s.1.

⁽²⁾ Zestawy do stabilizacji kręgosłupa marki CD Horizon SOLERA Spinal System.

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 14 marca 2017 r. w sprawie T-346/15,
Bank Tejarat/Rada, wniesione w dniu 11 maja 2017 r. przez Bank Tejarat**

(Sprawa C-248/17 P)

(2017/C 249/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bank Tejarat (przedstawiciele: S. Zaiwalla, P. Reddy, A. Meskarian, Solicitors, M. Brindle, QC, T. Otty, R. Blakeley, Barristers)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uznanie odwołania za dopuszczalne i uchylenie pkt 1 i 2 sentencji drugiego wyroku Sądu;
- uwzględnienie skargi Banku dotyczącej ponownego umieszczenia jego nazwy w wykazie;
- uchylenie spornych środków w zakresie, w jakim mają one zastosowanie wobec Banku; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania odwoławczego oraz kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd naruszył prawo, ponieważ niesłusznie nie nadał żadnego znaczenia dowodom przedłożonym przez Bank lub nadał im niewystarczające znaczenie, a tym samym przeinaczył najważniejsze z dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii, czy twierdzenia zawarte w podważanym uzasadnieniu były wsparte przez Radę.

Niezależnie od rezultatu, do jakiego doprowadzi analiza zarzutu pierwszego, Sąd naruszył prawo, ponieważ wypaczył najważniejsze z dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii, czy twierdzenia zawarte w podważanym uzasadnieniu były wsparte przez Radę, lub w sposób błędny przerzucił ciężar dowodu na Bank.

Zarówno w odniesieniu do pierwszego jak i drugiego zarzutu odwołania, gdyby Sąd zastosował odpowiednie zasady lub nie przeinaczył ww. dowodów, uchyliłby podważane środki.

Sąd naruszył prawo stwierdzając, że Rada miała prawo ponownie umieścić nazwę Banku w wykazie w oparciu o podstawy, które mogły i powinny były zostać przedstawione przed pierwszym wyrokiem, oraz że postępowanie Rady nie było sprzeczne z art. 266 TFUE, ani z zasadami powagi rzeczy osądzonej lub pewności prawa lub ostatecznego charakteru wyroku lub skuteczności lub prawa do skutecznej ochrony sądowej lub prawami Banku na podstawie art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej albo na podstawie art. 6 i 13 EKPC lub prawami do dobrej administracji lub zasadą proporcjonalności.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tartu Maakohus (Estonia)
w dniu 19 maja 2017 r. – Collect Inkasso OÜ, ITM Inkasso OÜ, Bigbank AS/Rain Aint, Lauri Palm,
Raiko Oikimus, Egle Noor, Artjom Konjarov**

(Sprawa C-289/17)

(2017/C 249/31)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Tartu Maakohus

Uczestnicy postępowania głównego

Strona występująca z wnioskiem: Collect Inkasso OÜ, ITM Inkasso OÜ, Bigbank AS

Druga strona postępowania: Rain Aint, Lauri Palm, Raiko Oikimus, Egle Noor, Artjom Konjarov

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 17 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia europejskiego tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w dokumencie wszczynającym postępowanie, równoważnym dokumencie lub jakimkolwiek wezwaniu na rozprawę sądową lub wraz z tym dokumentem lub wezwaniem doręczonym pouczeniu [Or. 4] muszą być jasno wskazane informacje wymienione w art. 17 lit. a) rozporządzenia nr 805/2004? W szczególności, czy na podstawie art. 3 ust. 1 lit. b), art. 6 ust. 1 lit. c) oraz art. 17 lit. a) nie można nadać orzeczeniu sądowemu zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego w sytuacji, gdy dłużnikowi nie podano informacji o adresie instytucji, do której należy kierować odpowiedź, choć przekazano mu jednak wszystkie inne informacje wymienione w art. 17 ust. a) rozporządzenia?

- 2) Czy art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia europejskiego tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy postępowanie w państwie członkowskim wydania nie spełnia wszystkich wymagań proceduralnych określonych w art. 17 rozporządzenia nr 805/2004, dla konwalidacji braku takiej zgodności konieczne jest, aby dłużnikowi zostały należycie wskazane wszystkie informacje wymienione w art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia? W szczególności, czy nadanie zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego jest wykluczone w sytuacji, gdy dłużnik nie uzyskał informacji o adresie instytucji, do której powinien wnieść środek prawny, choć przekazano mu jednak wszystkie inne informacje wymienione w art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 143, 2004, s. 15.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf
(Niemcy) w dniu 22 maja 2017 r. – EUflight.de GmbH/TUIfly GmbH**

(Sprawa C-292/17)

(2017/C 249/32)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: EUflight.de GmbH

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy odwołanie lotu jest konsekwencją nadzwyczajnej okoliczności w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾ także wówczas, jeżeli okoliczności (w tym wypadku: „dziki strajk” lub „fala zachorowań”) dotyczą danego lotu w sposób pośredni, ponieważ skłoniły one przewoźnika lotniczego do reorganizacji swojego całego planu lotów i ta organizacja zawiera planowe odwołanie konkretnego lotu? Czy przewoźnik lotniczy może również wówczas zwolnić się od odpowiedzialności zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004, gdy analizowany lot mógłby się odbyć bez reorganizacji, ponieważ przydzielona do tego lotu załoga byłaby do dyspozycji, gdyby nie została w następstwie reorganizacji przydzielona do innych lotów?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1.

**Odwołanie od wyroku Sadu (ósma izba) wydanego w dniu 30 marca 2017 r. w sprawie T-112/15,
Republika Grecka/Komisja Europejska, wniesione w dniu 6 czerwca 2017 r. przez Republikę Grecką**

(Sprawa C-341/17 P)

(2017/C 249/33)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Grecka (przedstawiciele: G. Kanellopoulos, A. Vasilopoulou i E. Leftheriotou, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi o jego uwzględnienie, uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu z dnia 30 marca 2017 r. w sprawie T-112/15 w części oddalającej jej skargę, uwzględnienie skargi wniesionej przez Republikę Grecką w dniu 2 marca 2015 r., uchylenie decyzji Komisji Europejskiej 2014/950/UE z dnia 19 grudnia 2014 r. w części, w której wyłącza z finansowania Unii Europejskiej wydatki poniesione przez Republikę Grecką w sektorze płatności obszarowych w roku składania wniosków 2008 odpowiadające: a) 10 % kwoty ogółem wydatków poniesionych na płatności dotyczące użytków zielonych, b) 5 % kwoty ogółem wydatków poniesionych na uzupełniające płatności związane i c) 5 % kwoty ogółem wydatków poniesionych na rozwój obszarów wiejskich, oraz o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnosząca odwołanie podnosi sześć zarzutów:

- A. W odniesieniu do części zaskarżonego wyroku dotyczącej pierwszego zarzutu skargi odnoszącego się do korekty finansowej w wysokości 10 % obejmującej pomoc z tytułu obszarów wykorzystywanych jako użytki zielone (pkt 23–106 zaskarżonego wyroku) podnoszone są trzy zarzuty odwołania.

Pierwszy zarzut odwołania dotyczy błędnej interpretacji i stosowania art. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r., co się tyczy definicji użytków zielonych, błędnej interpretacji i stosowania art. 296 TFUE oraz niewystarczającego i nieodpowiedniego uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Drugi zarzut odwołania dotyczy błędnej interpretacji i stosowania art. 296 TFUE lub niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonego wyroku w części, w której oddalone zostały zastrzeżenia Republiki Greckiej odnośnie do zgodności z prawem decyzji Komisji.

Ponadto w trzecim zarzucie odwołania podnoszone jest, że zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem zasady proporcjonalności oraz na podstawie błędnej interpretacji i stosowania art. 296 TFUE i z niewystarczającym uzasadnieniem.

- B. Co się tyczy części zaskarżonego wyroku, która odnosi się do drugiego zarzutu skargi dotyczącego korekty finansowej w wysokości 5 % w sektorze pomocy uzupełniających płatności obszarowych związanych (pkt 107–137 zaskarżonego wyroku), podnoszone są dwa zarzuty odwołania. Pierwszy (czwarty zarzut odwołania) dotyczy błędnej interpretacji i stosowania art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005 i art. 11 rozporządzenia nr 885/2006, błędnego lub niewystarczającego i sprzecznego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, natomiast drugi odnosi się do tego, że rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku oparte jest na błędnym zastosowaniu zasady proporcjonalności łącznie z błędną interpretacją i stosowaniem art. 296 TFUE, a także niewystarczającym i sprzecznym uzasadnieniem.
- C. W końcu, co się tyczy części zaskarżonego wyroku odnoszącej się do trzeciego zarzutu skargi dotyczącego korekty finansowej w wysokości 5 % w sektorze rozwoju obszarów wiejskich (pkt 138–168 zaskarżonego wyroku), podnoszone jest, że (szósty zarzut odwołania) zaskarżony wyrok w części, w której oddala częściowo żądanie Republiki Greckiej, został przyjęty przy całkowitym braku uzasadnienia.
-

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 13 czerwca 2017 r. – Ball Beverage Packaging Europe/EUIPO – Crown Hellas Can (Puszki)

(Sprawa T-9/15) ⁽¹⁾

[Wzór wspólnotowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru — Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający trzy puszki — Wcześniejszy wzór wspólnotowy — Podstawa unieważnienia — Indywidualny charakter — Inne całościowe wrażenie — Artykuł 6 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 6/2002 — Zbiór artykułów stanowiących pojedynczy przedmiot — Zakres opisu zarejestrowanego wzoru wspólnotowego — Obowiązek uzasadnienia — Wstąpienie do sprawy w miejsce jednej ze stron sporu]

(2017/C 249/34)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ball Beverage Packaging Europe Ltd (Luton, Zjednoczone Królestwo), dopuszczona do wstąpienia do sprawy w miejsce Ball Europe GmbH, (przedstawiciel: adwokat A. Renck)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Hanne, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Crown Hellas Can SA (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: N. Coulson i J. Koepp, solicitors)

Przedmiot

Skarga na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 września 2014 r. (sprawa R 1408/2012-3) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między Crown Hellas Can a Ball Europe.

Sentencja

- 1) Ball Beverage Packaging Europe Ltd zostaje dopuszczona do wstąpienia do sprawy w miejsce Ball Europe GmbH jako strona skarżąca.
- 2) Skarga zostaje oddalona.
- 3) Ball Beverage Packaging Europe zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym niezbędnymi kosztami poniesionymi przez Crown Hellas Can SA w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 89 z 16.3.2015.

Wyrok Sądu z dnia 15 czerwca 2017 r. – Kisielow/Rada

(Sprawa T-262/15) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte w związku z działaniami podważającymi państwowość Ukrainy lub jej zagrażającymi — Zamrożenie środków finansowych — Ograniczenia w zakresie wjazdu na terytorium państw członkowskich — Osoba fizyczna aktywnie wspierająca działania lub polityki podważające państwowość Ukrainy lub jej zagrażające — Obowiązek uzasadnienia — Oczywisty błąd w ocenie — Swoboda wypowiedzi — Proporcjonalność — Prawo do obrony)

(2017/C 249/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dmitrij Konstantinowicz Kisielow (Korolow, Rosja) (przedstawiciele: J. Linneker, solicitor, T. Otty, barrister, oraz B. Kennelly, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: V. Piessevaux i J.P. Hix, pełnomocnicy)

Przedmiot

Sformułowany na podstawie art. 263 TFUE wniosek zmierzający do stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2015/432 z dnia 13 marca 2015 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2015, L 70, s. 47) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/427 z dnia 13 marca 2015 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2015, L 70, s. 1); po drugie, decyzji Rady (WPZiB) 2015/1524 z dnia 14 września 2015 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2015, L 239, s. 157; sprostowania: Dz.U. 2015, L 280, s. 39; Dz.U. 2015, L 342, s. 65) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/1514 z dnia 14 września 2015 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2015, L 239, s. 30; sprostowania: Dz.U. 2015, L 280, s. 38; Dz.U. 2015, L 342, s. 64); oraz po trzecie, decyzji Rady (WPZiB) 2016/359 z dnia 10 marca 2016 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2016, L 67, s. 37) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/353 z dnia 10 marca 2016 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2016, L 67, s. 1), w zakresie, w jakim te akty dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Dmitrij Konstantinowicz Kisielow zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 7.9.2015.

Wyrok Sądu z dnia 15 czerwca 2017 r. – Fakro/EUIPO – Saint Gobain Cristalería (climaVera)

(Sprawa T-457/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego climaVera — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy CLIMAVÉR DECO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 249/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fakro sp. z o.o. (Nowy Sącz, Polska) (przedstawiciel: J. Radłowski, radca prawny)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: H. O'Neill, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Saint Gobain Cristalería, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Bayo de Gispert)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 maja 2015 r. (sprawa R 2095/2014-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Saint Gobain Cristalería a Fakro.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

2) *Fakro sp. z o.o. zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 328 z 5.10.2015.

Wyrok Sądu z dnia 14 czerwca 2017 r – Aydin/EUIPO – Kaporal Groupe (ROYAL & CAPORAL)

(Sprawa T-95/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego ROYAL & CAPORAL — Wcześniej sowny unijny znak towarowy KAPORAL — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 249/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Savas Aydin (Pantin, Francja) (przedstawiciel: adwokat F. Watrin)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Hanf i S. Pétrequin, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Kaporal Groupe (Marsylia, Francja) (przedstawiciel: adwokat J. André)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 grudnia 2015 r. (sprawa R 867/2015-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Kaporal Groupe a S. Aydinem.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Savas Aydin zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 156 z 2.5.2016.

Wyrok Sądu z dnia 8 czerwca 2017 r. – Komisja/IEM

(Sprawa T-141/16) ⁽¹⁾

[Klauzula arbitrażowa — Umowa FAIR-CT98-9544 zawarta w ramach czwartego programu ramowego w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (1994 – 1998) — Rozwiązanie umowy — Zwrot wypłaconych zaliczek — Odsetki za zwłokę — Postępowanie zaoczne]

(2017/C 249/38)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Katsimerou i S. Lejeune, pełnomocnicy, wspierani przez adwokat O. Lytrę)

Strona pozwana: IEM – Erga – Erevnes – Meletes perivallontos kai chorotaxias AE (Ateny, Grecja)

Przedmiot

Przedstawione na podstawie art. 272 TFUE żądanie obciążenia spółki IEM – Erga – Erevnes – Meletes perivallontos kai chorotaxias AE obowiązkiem zwrotu zaliczek wypłaconych przez Komisję z tytułu umowy FAIR-CT98-9544, wraz z odsetkami za zwłokę.

Sentencja

- 1) IEM – Erga – Erevnes – Meletes perivallontos kai chorotaxias AE zostaje obciążona obowiązkiem zapłaty na rzecz Komisji Europejskiej kwoty 75 728,33 EUR, powiększonej o odsetki według stopy 3 % od dnia 4 września 2010 r. do dnia całkowitej zapłaty.
- 2) IEM zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 30.5.2016.

Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2017 r. – Mediterranean Premium Spirits/EUIPO – G-Star Raw (GINRAW)

(Sprawa T-258/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego GINRAW — Wcześniejsze słowne unijne znaki towarowe RAW — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Dowody przedstawione po raz pierwszy przed Sądem — Obowiązek uzasadnienia]

(2017/C 249/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mediterranean Premium Spirits, SL (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. A. Mora Granell i J. Romani Lluh)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Folliard-Monguiral i K. Sidat Humphreys, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: G-Star Raw CV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci L. Dijkman i J. van Manen)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 marca 2016 r. (sprawa R 1583/2015-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między G-Star Raw a Mediterranean Premium Spirits.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Mediterranean Premium Spirits, SL pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez EUIPO i G-Star Raw CV.

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 11.7.2016.

Wyrok Sądu z dnia 15 czerwca 2017 r. – Bay/Parlament**(Sprawa T-302/16) ⁽¹⁾****(Prawo instytucjonalne — Decyzja przewodniczącego Parlamentu w sprawie nałożenia na posła europejskiego sankcji utraty prawa do otrzymywania dziennej diety na utrzymanie — Artykuł 166 regulaminu Parlamentu — Prawo dostępu do akt — Błąd dotyczący okoliczności faktycznych)**

(2017/C 249/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Nicolas Bay (La Celle-Saint-Cloud, Francja) (przedstawiciel: adwokat A. Cuignache)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: N. Görlitz, S. Alonso de León i S. Seyr, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie na podstawie art. 263 TFUE zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji przewodniczącego Parlamentu z dnia 9 marca 2016 r. i decyzji prezydium Parlamentu z dnia 11 kwietnia 2016 r. o nałożeniu na skarżącego sankcji utraty prawa do otrzymywania dziennej diety na utrzymanie na okres pięciu dni

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Nicolas Bay zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 1.8.2016.

Wyrok Sądu z dnia 8 czerwca 2017 r. – Bundesverband Deutsche Tafel/EUIPO – Tiertafel Deutschland (Tafel)**(Sprawa T-326/16) ⁽¹⁾****[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy Tafel — Zastosowanie się przez EUIPO do wyroku stwierdzającego nieważność decyzji jednej z jego izb odwoławczych — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 52 ust 1 lit a) i art. 7 ust. 1 lit c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Charakter opisowy — Artykuł 65 ust. 6 rozporządzenia nr 207/2009 — Decyzja wydana w wyniku stwierdzenia przez Sąd nieważności wcześniej wydanej decyzji]**

(2017/C 249/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bundesverband Deutsche Tafel eV (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Koerl, E. Celenk i S. Vollmer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Hanne, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Tiertafel Deutschland eV (Rathenow, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Nitschke)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 kwietnia 2016 r. (sprawa R 248/2016-4dotycząca postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Tiertafel Deutschland a Bundesverband Deutsche Tafel.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Bundesverband Deutsche Tafel eV zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 287 z 8.8. 2016.

Wyrok Sądu z dnia 14 czerwca 2017 r. – LG Electronics/EUIPO (Second Display)

(Sprawa T-659/16) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Second Display — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 249/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: LG Electronics, Inc. (Seul, Republika Korei) (przedstawiciele: adwokaci T. de Haan i P. Péters)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Ivanauskas, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 czerwca 2016 r. (sprawa R 106/2016-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego Second Display jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) LG Electronics, Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 402 z 31.10.2016.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 30 maja 2017 r. – Enrico Colombo i Giacomo Corinti/Komisja

(Sprawa T-690/16 R)

(Środek tymczasowy — Zamówienia publiczne — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)

(2017/C 249/43)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Enrico Colombo SpA (Sesto Calende, Włochy) i Giacomo Corinti (Ispra, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci R. Colombo i G. Turri)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Rosa Plaza, S. Delaude i L. Di Paolo, pełnomocnicy) oraz Carmet Sas di Fietta Graziella & C.

Przedmiot

Wniosek złożony na podstawie art. 278 i 279 TFUE, zmierzający do zarządzenia środków tymczasowych dotyczących zawieszenia wykonania aktów Komisji skutkujących odrzuceniem oferty złożonej przez stronę skarżącą w odpowiedzi na ogłoszenie o zamówieniu JRC/IPR/2016/C.4/0002/OC oraz z drugiej strony, co do zasady zawieszenie wykonania umowy zawartej pomiędzy Komisją a oferentem, któremu udzielono zamówienia.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie wniosku o zastosowanie środka tymczasowego zostaje umorzone w zakresie w jakim dotyczy ono Carmet Sas di Fietta Graziella & C.
- 2) W pozostałym zakresie wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Sądu z dnia 18 maja 2017 r. – Verschuur/Komisja**(Sprawa T-877/16) ⁽¹⁾**

[Skarga o stwierdzenie nieważności — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokument odnoszący się do postępowania administracyjnego w sprawie pomocy SA.38374 (2014/C ex 2014/NN) wdrożonej przez Niderlandy na rzecz Starbucks — Odmowa dostępu — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]

(2017/C 249/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Steven Verschuur (Baarn, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat P. Kreijger)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz, A. Buchet i F. Clotuche Duvieusart, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 3 października 2016 r. C(2016) 6455 final oddalającej ponowny wniosek skarżącego o udzielenie dostępu do dokumentów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Steven Verschuur pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 53 z 20.2.2017.

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2017 – Fakro przeciwko Komisji**(Sprawa T-293/17)**

(2017/C 249/45)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Fakro sp z o.o. (Nowy Sącz, Polska) (przedstawiciel: A. Radkowiak-Macuda, radca prawny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że Komisja uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy TFUE oraz Karty praw podstawowych, zaniechawszy zajęcia stanowiska w sprawie skargi złożonej do niej w dniu 12 lipca 2012 r. przez skarżącą na nadużywanie pozycji dominującej przez grupę VELUX, pomimo iż została do tego formalnie wezwana;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, nawet w przypadku umorzenia postępowania, z uwagi na wydanie przez Komisję decyzji w toku postępowania sądowego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, dotyczący uchybienia art. 288 TFUE w związku z art. 102 i 105 TFUE, i w związku z art. 41 Karty praw podstawowych

Wydanie po 3,5 roku pierwszego, rzekomo merytorycznego stanowiska w zakresie postępowania w sprawie skargi złożonej przez skarżącą nie stanowi rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. Komisja nie przedstawiła żadnego dowodu pozwalającego na potwierdzenie podjęcia jakiegokolwiek czynności w ramach postępowania wyjaśniającego. Komisja przed wydaniem decyzji ma obowiązek wnikliwego przeanalizowania okoliczności faktycznych jak i prawnych przedstawionych przez skarżącego. Zainicjowane przez skarżącą postępowanie stanowi jedyną drogę obrony jej praw.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2017 r. – Optile/Komisja

(Sprawa T-309/17)

(2017/C 249/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Organisation professionnelle des transports d'Île de France (Optile) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: F. Thiriez i M. Dangibeaud, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 2 lutego 2017 r. SA.26763 w sprawie pomocy, jaka miała zostać przyznana przedsiębiorstwom transportu publicznego przez region Île de France, ale jedynie w zakresie, w jakim Komisja uznała, że system pomocy wprowadzony przez region Île de France od 1979 r. do 2008 r. stanowi nowy system pomocy „wdrożony niezgodnie z prawem”;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 2 lutego 2017 r. SA.26763 w sprawie pomocy, jaka miała zostać przyznana przedsiębiorstwom transportu publicznego przez region Île de France, w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w nim, że system pomocy został „wdrożony niezgodnie z prawem” od maja 1994 r. do 25 grudnia 2008 r.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w którym strona skarżąca utrzymuje, że w decyzji z dnia 2 lutego 2017 r. SA.26763 C (ex 2012/NN) w sprawie systemu pomocy wdrożonej przez Francję na rzecz przedsiębiorstw autobusowych w regionie Île-de-France [C(2017) 439 final] (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) Komisja Europejska stwierdziła, że badany mechanizm stanowił nowy system pomocy. W tym zakresie strona skarżąca podnosi następujące zastrzeżenia:

- naruszenie art. 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9) (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2015/1589”), ponieważ podstawa prawna badanego systemu jest wcześniejsza od traktatu rzymskiego;
- niewystarczające uzasadnienie w świetle art. 1 lit. b) ppkt (v) rozporządzenia nr 2015/1589;

- błędne ustalenia faktyczne i naruszenia prawa odnośnie do przyjętej daty liberalizacji rynku.
2. Zarzut drugi, w którym strona skarżąca utrzymuje, że Komisja w zaskarżonej decyzji zakwalifikowała powyższy mechanizm jako system nowej pomocy w odniesieniu do okresu 1994–1998. W tym zakresie strona skarżąca powołuje się na:
- naruszenie uprawnień procesowych stron oraz zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań z tego względu, że Komisja rozszerzyła zakres swego dochodzenia poza ramy określone decyzją o wszczęciu postępowania;
 - naruszenie art. 17 rozporządzenia nr 2015/1589 z tego względu, że Komisja uznała, iż wniosek o uchylenie [aktu prawnego] złożony przez podmiot prywatny przerywa bieg przedawnienia.

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2017 r. – Campbell/Komisja

(Sprawa T-312/17)

(2017/C 249/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Liam Campbell (Dundalk, Irlandia) (przedstawiciel: J. MacGuill, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji odmownej Komisji z dnia 7 kwietnia 2017 r. w sprawie udostępnienia skarżącemu dokumentów dotyczących postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom, wszczętego przeciwko Litwie ze względu na brak transpozycji dyrektywy 2010/64/EU.⁽¹⁾

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nieprzeprowadzenia przez pozwaną konkretnej oceny wniosku o udostępnienie dokumentów na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 z naruszeniem właściwego orzecznictwa.
2. Zarzut drugi dotyczący niezgodnego z prawem oparcia się przez pozwaną na niektórych ogólnych założeniach dotyczących ujawniania dokumentów z naruszeniem zasad określonych we właściwym orzecznictwie.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że pozwana nie przeprowadziła konkretnego i skutecznego badania ryzyka dla każdego dokumentu, także z naruszeniem właściwego orzecznictwa.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że pozwana nie przeprowadziła konkretnego i skutecznego badania potencjalnego częściowego dostępu z naruszeniem orzecznictwa.
5. Zarzut piąty dotyczący popełnionego przez pozwaną oczywistego błędu w ocenie w przedmiocie istnienia nadrzędnego interesu publicznego, z naruszeniem zasad określonych w orzecznictwie.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym (Dz.U. 2010, L 280, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2017 r. – Hebberecht/ESDZ

(Sprawa T-315/17)

(2017/C 249/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Chantal Hebberecht (Addis-Abeba, Etiopia) (przedstawiciel: adwokat B. Maréchal)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego,
 - uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
 - stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) (Ares (2017) 615970 – 03/02/2017) w zakresie odmowy przedłużenia misji Ch. Hebberecht na rok jako szefa delegatury UE w Federalnej Demokratycznej Republice Etiopii;
 - zasądzenie od ESDZ na rzecz skarżącej ryczałtowej kwoty 250 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- tytułem żądania posiłkowego,
 - zasądzenie od ESDZ na rzecz skarżącej ryczałtowej kwoty 200 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- tytułem dalszego żądania posiłkowego,
 - zasądzenie od ESDZ na rzecz skarżącej ryczałtowej kwoty 150 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- tytułem dalszego żądania posiłkowego,
 - zasądzenie od ESDZ na rzecz skarżącej ryczałtowej kwoty 100 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- tytułem dalszego żądania posiłkowego,
 - zasądzenie od ESDZ na rzecz skarżącej ryczałtowej kwoty 50 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- obciążenie ESDZ kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji w zakresie, w jakim strona skarżąca twierdzi, że decyzja o nieprzedłużeniu jej misji jako szefa delegatury Unii Europejskiej („UE”) w Federalnej Demokratycznej Republice Etiopii („Etiopia”) wydaje się być bezpośrednio związana z falą agresji i dyskryminacji o charakterze antysemickim.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady interesu służby, podczas gdy przedłużenie dla strony skarżącej byłoby uzasadnione na podstawie licznych okoliczności uwzględniających interes służby, takich jak:
 - utrzymanie delegatury zarządzanej i zorganizowanej w sposób efektywny, z wykwalifikowanym, zmotywowanym i wydajnym personelem pod przewodnictwem doświadczonego szefa delegatury;
 - utrzymanie szefa delegatury mającego 28-letnie doświadczenie w stosunkach dyplomatycznych, politycznych i ekonomicznych oraz we współpracy w państwie mającym status specjalnego partnera UE, jakim jest Etiopia;
 - przyczynianie się do utrzymania stabilności w państwie i uniknięcie jego rozpadu z powodu rozpoczęcia wojny domowej;
 - przyczynianie się do zatrzymania obecnego przepływu migracyjnego oraz powstrzymanie jego wzrostu.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady równości traktowania, jako że inni urzędnicy znajdujący się w tej samej sytuacji co strona skarżąca, uzyskali jej zdaniem przedłużenie na podstawie uzasadnienia identycznego z przedstawionym przez tę ostatnią we wniosku o przedłużenie o rok. W tym względzie, strona skarżąca podnosi również nieposzanowanie pozytywnych przepisów dotyczących dyskryminacji, przewidzianych przez regulamin pracowniczy w celu osiągnięcia równości; przy czym za tym argumentem przemawia okoliczność, że nowy szef delegatury powołany w celu zastąpienia skarżącej jest mężczyzną.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady ciągłości służby, która jest kluczowym kryterium decyzji w sprawie przedłużenia, jako że pięć innych osób również odchodzi [z delegatury], w tym kierownik ds. współpracy i kierownik ds. rozwoju obszarów wiejskich i bezpieczeństwa żywności, a są to dwa kluczowe stanowiska w obszarze współpracy i rozwoju. Strona skarżąca podnosi zatem, że w tych okolicznościach przedłużenie jej misji szefa delegatury na rok przyczyniłoby się do ciągłości służby oraz kształcenia przyszłych współpracowników.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2017 r. – Aldridge i in./Komisja

(Sprawa T-319/17)

(2017/C 249/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Adam Aldridge (Schaerbeek, Belgia) i trzydziestu dwóch innych skarżących (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Tymen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;

i w konsekwencji:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 15 lipca 2016 r. o oddaleniu wniosku o zmianę zaszeregowania z dnia 16 marca 2016 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 13 lutego 2017 r. o oddaleniu zażalenia z dnia 14 października 2016 r.;
- zasądzenie naprawienia wyrządzonej skarżącym szkody majątkowej oraz zadośćuczynienia za doznaną przez nich krzywdę;
- obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na zarzucie niezgodności z prawem decyzji dyrektora Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (zwanego dalej „OLAF”) z dnia 16 października 2012 r. o wprowadzeniu w życie jedynie jednorazowej zmiany zaszeregowania w stosunku do członków personelu tymczasowego zatrudnionych na podstawie umowy na czas nieokreślony.

Strony skarżące uważają, że wspomniana decyzja jest niezgodna z prawem, gdyż została wydana z naruszeniem art. 10 ust. 3 i art. 15 warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (zwanych dalej „WZIP”), z naruszeniem hierarchii norm oraz z naruszeniem zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań. Zatem decyzja dyrektora OLAF-u z dnia 15 lipca 2016 r. o oddaleniu wniosku o zmianę zaszeregowania z dnia 16 marca 2016 r. oraz decyzja z dnia 13 lutego 2017 r. o oddaleniu zażalenia z dnia 14 października 2016 r. (zwane dalej „zaskarżonymi decyzjami”) zostały wydane na podstawie decyzji, która jest niezgodna z prawem i należy w związku z tym stwierdzić ich nieważność.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji, gdyż zasadniczo wejście w życie nowego regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej z 2014 r. i przepisów ograniczających perspektywę awansu w trakcie kariery zawodowej do wyższych niż AD 12 i AST9 grup zaszeregowania nie może być uzasadnionym powodem do tego, aby wykluczyć ten personel tymczasowy z organizacji postępowań w sprawie zmiany zaszeregowania.

- 3 Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady równego traktowania w zakresie, w jakim zaskarżone decyzje są sprzeczne z decyzją Komisji skierowaną do agencji Unii Europejskiej przewidującą udział personelu tymczasowego w postępowaniach w sprawie zmiany zaszerogowania. Zatem członkowie personelu tymczasowego zatrudnieni na podstawie umów na czas nieokreślony we Wspólnym Centrum Badawczym („JRC”) Komisji korzystają z systemu corocznej zmiany zaszerogowania, co tworzy zdaniem strony skarżącej nieuzasadnioną różnicę w traktowaniu.
- 4 Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności, zwłaszcza z uwagi na to, że ograniczenie do jednej w trakcie kariery zmiany zaszerogowania nie stanowi środka służącego celowi określonemu w decyzji z dnia 16 października 2016 r. polegającemu na zapewnieniu specjalistycznej wiedzy fachowej na potrzeby OLAF-u, lecz przeciwnie ma raczej charakter uniemożliwiający OLAF-owi zatrudnianie personelu tymczasowego na dłuższe okresy czasu.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2017 r. – Hautala i in./EFSA

(Sprawa T-329/17)

(2017/C 249/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Heidi Hautala (Helsinki, Finlandia), Benedek Jávor (Budapeszt, Węgry), Michèle Rivasi (Valence, Francja) i Bart Staes (Antwerpia, Belgia) (przedstawiciel: adwokat B. Kloostera)

Strona pozwana: Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA)

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji potwierdzającej EFS-y z dnia 14 marca 2017 r. o nr referencyjnym PAD 2017/005 CA, potwierdzającej jej decyzję z dnia 9 grudnia 2016 r. oraz z dnia 7 października 2016 r. o nr referencyjnym PAD 2016/034 o odmowie udzielenia dostępu do większości dokumentów wnioskowanych przez stronę skarżącą;
- obciążenie EFS-y kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca podnosi sześć zarzutów

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia przez EFS-ę art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006⁽¹⁾ poprzez niezastosowanie tego przepisu w odniesieniu do wnioskowanych informacji. EFSA nie powinna była stosować do wnioskowanych informacji przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 wyjątku od obowiązku ujawniania informacji ze względu na ochronę „interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej, w tym własności intelektualnej” zgodnie z brzmieniem art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006.
2. Zarzut drugi, dotyczy naruszenia przez EFS-ę art. 2 ust. 4 i art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001⁽²⁾ oraz art. 41 rozporządzenia nr 178/2002⁽³⁾ poprzez odmowę ujawnienia wnioskowanych informacji ze względu na ochronę interesów handlowych właścicieli badań, nie wykazując przy tym istnienia konkretnej szkody, ani rzeczywistego ryzyka powstania konkretnej szkody, naruszając tym samym art. 4 ust. 4 lit. d) konwencji z Aarhus, zgodnie z którym wyjątek od obowiązku ujawniania informacji nie może zostać zastosowany w celu ochrony interesów „tajemnicy handlowej lub przemysłowej, jeżeli tajemnica taka jest chroniona przez prawo dla obrony uzasadnionych interesów gospodarczych”, jako że w zaskarżonej decyzji nie stwierdzono, ani nie wykazano istnienia żadnego uzasadnionego interesu gospodarczego.
3. Zarzut trzeci, dotyczy błędnego zastosowania przez EFS-ę art. 63 ust. 2 rozporządzenia nr 1107/2009⁽⁴⁾, ponieważ przepis ten nie znajduje zastosowania do wnioskowanych informacji lub ujawnienia tych informacji, służącego nadrzędniemu interesowi publicznemu w rozumieniu art. 63 ust. 2 lub art. 16 rozporządzenia nr 1107/2009.
4. Zarzut czwarty, dotyczy naruszenia przez EFS-ę art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ nie uznała ona istnienia nadrzédnego interesu publicznego przemawiającego za ujawnieniem wyników badań oraz zaprzeczyła temu, że strona skarżąca skutecznie wykazała jego istnienie.

5. Zarzut piąty, zgodnie z którym nie równoważąc interesu publicznego w uzyskaniu dostępu do informacji dotyczących środowiska zawartych w badaniach oraz prywatnego interesu przedsiębiorstw w ochronie ich interesów handlowych oraz dopuszczając do tego by przeważały interesy handlowe przedsiębiorstw, EFSA naruszyła art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym, ze względu na fakt, że dostępne dane nie pozwalały na przeprowadzenie niezależnej i kompletnej weryfikacji wzajemnej oceny naukowej glifosatu przeprowadzonej przez EFS-ę, strona skarżąca ma interes w ujawnieniu wyników badań. Zaprzeczając, by za ujawnieniem wnioskowanych informacji przemawiał interes ogólny oraz interes strony skarżącej, EFSA uchybiła obowiązkom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 i 4 rozporządzenia nr 1049/2001 a także art. 41 rozporządzenia nr 178/2002.

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, 2006, s. 13)
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, 2001, s. 43)
- (³) Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31, 2002, s. 1)
- (⁴) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. L 309, 2009, s.1)

Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2017 r. – E-Control/ACER

(Sprawa T-332/17)

(2017/C 249/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Energie-Control Austria für die Regulierung der Elektrizitäts- und Erdgaswirtschaft (E-Control) (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: adwokat F. Schuhmacher)

Strona pozwana: Agencja ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji komisji odwoławczej Agencji ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (zwaney dalej ACER) z dnia 17 marca 2017 r., sprawa A-001–2017 (skonsolidowana);
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że komisja odwoławcza naruszyła prawo, gdy stwierdziła, że ACER jest właściwy, by zmienić wniosek dotyczący systemu przesyłowego.
 - Skarżąca twierdzi, że komisja odwoławcza naruszyła prawo, gdy uznała, że ACER jest właściwy, by zmienić wniosek operatorów systemu przesyłowego, ponieważ rozporządzenie Komisji (UE) 2015/1222 (¹) nie przyznaje takiego uprawnienia.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że komisja odwoławcza naruszyła prawo, gdy uznała właściwość ACER, mimo iż agencja ta nie uwzględniła zgłoszonego przez skarżącą żądania wprowadzenia zmiany.
 - Skarżąca twierdzi, że ACER nie uwzględnił zgłoszonego przez nią w myśl art. 9 ust. 12 rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1222 żądania wprowadzenia zmiany. Zdaniem skarżącej komisja odwoławcza naruszyła prawo, gdy uznała właściwość ACER, mimo iż agencja ta nie uwzględniła zgłoszonego przez skarżącą żądania wprowadzenia zmiany.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że komisja odwoławcza naruszyła prawo, gdy uznała, że ACER jest właściwy, by wyznaczyć granicę obszaru rynkowego w myśl art. 15 rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1222.
 - Skarżąca twierdzi, że komisja odwoławcza dopuściła się oczywistego naruszenia prawa, gdy stwierdziła, że ACER jest właściwy, by zmienić konfigurację obszarów rynkowych i wprowadzić nowe granice obszarów rynkowych w myśl art. 15 rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1222. Zdaniem skarżącej ACER działał ultra vires i nie uwzględnił ram prawnych oraz kompetencji państw członkowskich.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że komisja odwoławcza nie przedstawiła należytego uzasadnienia oraz naruszyła prawo, gdy uznała, że ACER wykazał, iż na granicy niemiecko-austriackiej występuje ograniczenie strukturalne.
 - Skarżąca twierdzi, że naruszone zostały jej prawa procesowe, gdyż komisja odwoławcza nie odniosła się do argumentów przedstawionych w odwołaniu, natomiast oparła się na ogólnym stwierdzeniu pozbawionym jakiegokolwiek konkretnego związku z rozpatrywaną sprawą. W sytuacji gdy Sąd orzeknie, że komisja odwoławcza przedstawiła wystarczające uzasadnienie, wówczas, zdaniem skarżącej, komisja odwoławcza również naruszyła prawo, gdyż – bez jakiegokolwiek odniesienia do wymogów prawa – zgodziła się z wnioskami ACER opartymi na wadliwej definicji ograniczeń.
5. Zarzut piąty dotyczący braku należytego uzasadnienia oraz naruszenia prawa, gdy nie uwzględniono żądania przedstawienia dowodów podniesionego przez skarżącą.
 - Skarżąca twierdzi, że komisja odwoławcza nie przedstawia żadnej istotnej oceny żądania, a zatem narusza obowiązek przedstawienia należytego uzasadnienia. Wedle skarżącej jako że komisja odwoławcza musi uzasadnić swoje rozstrzygnięcie dotyczące zasadności odwołania, spoczywał na niej obowiązek zwrócenia się o informacje celem rozstrzygnięcia rozpatrywanej sprawy. Zdaniem skarżącej komisja odwoławcza naruszyła zatem prawo kiedy nie uwzględniła żądania skarżącej o udzielenie informacji.
6. Zarzut szósty dotyczący braku należytego uzasadnienia oraz naruszenia prawa, którego dopuściła się komisja odwoławcza, gdy uznała, że wyznaczenie granicy obszaru rynkowego było proporcjonalne.
 - Skarżąca podnosi dwa różne zarzuty: brak należytego uzasadnienia jako naruszenie praw procesowych oraz naruszenie prawa w odniesieniu do wymogów prawa. Zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja nie uwzględniła podstawowej zasady proporcjonalności zawartej w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 714/2009 ⁽²⁾, która jest również podstawową zasadą wyrażoną w TFUE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2015/1222 z dnia 24 lipca 2015 r. ustanawiające wytyczne dotyczące alokacji zdolności przesyłowych i zarządzania ograniczeniami przesyłowymi (Dz.U. 2015, L 197, s. 24).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 714/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1228/2003 (Dz.U. 2009 L 211, s. 15).

**Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2017 r. – Austrian Power Grid i Voralberger Übertragungsnetz/
ACER**

(Sprawa T-333/17)

(2017/C 249/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Austrian Power Grid AG (Wiedeń, Austria) i Voralberger Übertragungsnetz GmbH (Bregenz, Austria) (przedstawiciele: adwokaci H. Kristoferitsch S. Huber)

Strona pozwana: Agencja ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (zwana dalej „ACER”)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uchylenie w całości decyzji komisji odwoławczej ACER z dnia 17 marca 2017 r., sprawa A-001–2017 (skonsolidowana) oraz stwierdzenie nieważności następujących części i przepisów decyzji ACER nr 06/2016 z dnia 17 listopada 2016 r. w sprawie wniosku operatorów systemu przesyłowego energii elektrycznej dotyczącego ustalenia regionów wyznaczania zdolności przesyłowych:

i. artykułu 1 zaskarżonej decyzji w związku z

— art. 1 ust. 1 c) załącznika I

— zawartego w art. 2 ust. 2 lit. e) załącznika I słowa „także” oraz tekstu „for the purposes of capacity allocation on the affected bidding zone borders until the requirements described in Article 5(3) of this document are fulfilled” („dla celów alokacji zdolności przesyłowej na granicach odpowiedniego obszaru rynkowego, dopóki wymogi określone w art. 5 ust. 3 tego dokumentu będą spełnione”);

ii. Artykuł 2 zaskarżonej decyzji;

iii. Załącznik IV;

iv. Załącznik V;

pośilkowo

stwierdzenie nieważności w całości zaskarżonej decyzji oraz przekazanie sprawy komisji odwoławczej do ponownego rozpoznania;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że komisja odwoławcza błędnie uznała, iż ACER jest właściwy, by zmienić wniosek operatorów systemu przesyłowego (zwanymi dalej „OSP”).

Skarżący twierdzą, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, gdyż komisja odwoławcza nie odniosła się do braku właściwości ACER, by zmienić co do istoty wniosek wszystkich OSP dotyczący regionów wyznaczania zdolności przesyłowych (zwanymi dalej „RWZP”).

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że komisja odwoławcza błędnie uznała, iż ACER był właściwy, by nie uwzględnić żądania wprowadzenia zmiany zgłoszonego przez E-Control.

Zdaniem skarżących zgłoszone przez austriacki krajowy organ regulacyjny (zwany dalej „KOR”), E-Control, żądanie wprowadzenia zmiany w przedstawionym przez wszystkich OSP projekcie RWZP nie zostało rozpatrzone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 9 ust. 12 rozporządzenia dotyczącego alokacji zdolności przesyłowych i zarządzania ograniczeniami przesyłowymi⁽¹⁾. Skarżący twierdzą, że komisja odwoławcza naruszyła prawo, gdy przychyliła się do owego niezgodnego z prawem żądania zgłoszonego na podstawie art. 9 wspomnianego rozporządzenia.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że komisja odwoławcza błędnie uznała, iż ACER jest właściwy do wyznaczenia obszarów rynkowych w trakcie postępowania prowadzonego na podstawie art. 15 rozporządzenia dotyczącego alokacji zdolności przesyłowych i zarządzania ograniczeniami przesyłowymi.

Zdaniem skarżących wszystkie metody dokonywania wykładni oraz orzecznictwo i wykładnia autentyczna dokonana przez Komisję jasno potwierdzają, że rozdzielenie istniejącego obszaru rynkowego od obowiązku wdrożenia mechanizmu alokacji zdolności przesyłowych może nie być oparte na art. 15 rozporządzenia dotyczącego alokacji zdolności przesyłowych i zarządzania ograniczeniami przesyłowymi. Natomiast, jak twierdzą skarżący, interpretacja, za którą opowiada się ACER i którą popiera komisja odwoławcza jest oparta na niepoprawnej i niekompletnej wykładni prawa i okoliczności faktycznych sprawy.

4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że komisja odwoławcza błędnie zinterpretowała pojęcie „ograniczeń strukturalnych” oraz zakres przysługującej jej kontroli.

Zdaniem skarżących w decyzji dotyczącej RWZP, ACER – w celu uzasadnienia przyjętego przez siebie założenia, iż granica niemiecko-austriacka jest strukturalnie ograniczona – przedstawił interpretację ograniczeń strukturalnych, która nie znajduje oparcia ani w rozporządzeniu dotyczącym alokacji zdolności przesyłowych i zarządzania ograniczeniami przesyłowymi, ani w rozporządzeniu (WE) nr 714/2009⁽²⁾. Skarżący twierdzą, że akceptując de facto tę błędną interpretację obowiązującego prawa, komisja odwoławcza utrzymała w mocy decyzję, co do istoty niezgodną z prawem. Ponadto, jak twierdzą skarżący, przychylając się do przyjętego przez ACER założenia dotyczącego występowania ograniczeń strukturalnych na granicy niemiecko-austriackiej, komisja odwoławcza błędnie przesunęła ciężar dowodu na skarżących oraz naruszyła ciężący na niej obowiązek dokonania pełnej oceny okoliczności faktycznych sprawy oraz obowiązek uzasadnienia.

5. Zarzut piąty dotyczący tego, że komisja odwoławcza błędnie uznała za proporcjonalne rozdzielanie niemiecko-austriackiego obszaru rynkowego.

Skarżący twierdzą, że w sposób niebudzący wątpliwości wykazali, iż nakazane przez ACER rozdzielanie niemiecko-austriackiego obszaru rynkowego stanowi nieproporcjonalną ingerencję w ich prawa. Jednakże twierdzą oni, że komisja odwoławcza nie odniosła się w ogóle do argumentów przedstawionych przez nich w odwołaniach. Ponadto skarżący twierdzą, że komisja odwoławcza błędnie uznała za odpowiednie rozdzielanie obszaru rynkowego oraz wprowadzenie mechanizmu alokacji zdolności przesyłowych.

6. Zarzut szósty dotyczący tego, że komisja odwoławcza błędnie uznała, iż wprowadzenie niemiecko-austriackiego obszaru rynkowego nie ogranicza podstawowych wolności.

Zdaniem skarżących wykazali oni, iż, wbrew wnioskowi, do jakich doszedł ACER oraz komisja odwoławcza, wprowadzenie mechanizmu alokacji zdolności przesyłowych na granicy niemiecko-austriackiej ogranicza swobodny przepływ towarów ustanowiony w art. 34 i 35 TFUE oraz swobodne świadczenie usług (art. 56 TFUE). Skarżący twierdzą, że komisja odwoławcza bardzo krótko i bez uzasadnienia oddaliła ich argumenty i stwierdziła, że ograniczenia ilościowe odnoszące się do dwustronnego handlu energią elektryczną nie budzą żadnych zastrzeżeń w świetle podstawowych wolności. Zdaniem skarżących komisja odwoławcza naruszyła w tym zakresie prawo pierwotne UE oraz obowiązek uzasadnienia.

7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że komisja odwoławcza błędnie uznała decyzję ACER dotyczącą RWZP za zgodną z zasadami proceduralnymi.

Skarżący twierdzą, że wykazali we wniesionych odwołaniach, iż decyzja ACER dotycząca RWZP jest częściowo wadliwa z następujących powodów: (i) ACER przekroczył swoje kompetencje, gdy uznał, że jego opinia o charakterze niewiążącym wydana we wrześniu 2015 r. wywołuje wiążące skutki, ponadto ACER naruszył prawa procesowe skarżących, co do ich istoty, gdyż opinia ta nie była objęta postępowaniem konsultacyjnym; (ii) Dokumenty, na których podstawie ACER przygotował decyzję dotyczącą RWZP nie obejmowały badań technicznych, analiz i dogłębnych ocen: albo ACER przekazał skarżącym znacznie okrojone informacje i tym samym naruszył prawo skarżących do dostępu do akt sprawy zagwarantowane w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, albo ACER w ogóle nie przygotował lub nie poddał konsultacjom technicznych ekspertów i analiz, celem oparcia decyzji ACER dotyczącej RWZP na prawidłowych elementach faktycznych; (iii) ACER nie uwzględnił obowiązkowych wymogów dotyczących zmian w obszarze rynkowym, o których mowa w art. 33 rozporządzenia dotyczącego alokacji zdolności przesyłowych i zarządzania ograniczeniami przesyłowymi; (iv) decyzja dotycząca RWZP jest oparta na okolicznościach faktycznych, które nie zostały dostatecznie wyjaśnione, przy czym ACER nie przedstawił uwag.

Zdaniem skarżących, mimo iż ACER w sposób istotny naruszył przewidziane prawem opisane wyżej zasady proceduralne, komisja odwoławcza, również bardzo ogólnie, potwierdziła zgodność z prawem decyzji dotyczącej RWZP, a zatem działała niezgodnie z prawem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2015/1222 z dnia 24 lipca 2015 r. ustanawiające wytyczne dotyczące alokacji zdolności przesyłowych i zarządzania ograniczeniami przesyłowymi (Dz.U. 2015, L 197, s. 24).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 714/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1228/2003 (Dz.U. 2009 L 211, s. 8).

Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2017 r. – FLA Europe/Komisja**(Sprawa T-347/17)**

(2017/C 249/53)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: FLA Europe NV (Oudenaarde, Belgia) (pełnomocnicy: adwokaci A. Willems, S. De Knop i B. Natens)

Strona przeciwna: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/423 z dnia 9 marca 2017 r. nakładającego ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu i wyprodukowanych przez Fujian Viscap Shoes Co. Ltd, Vietnam Ching Luh Shoes Co. Ltd, Vinh Thong Producing-Trading-Service Co. Ltd, Qingdao Tae Kwang Shoes Co. Ltd, Maystar Footwear Co. Ltd, Lien Phat Company Ltd, Qingdao Sewon Shoes Co. Ltd, Panyu Pegasus Footwear Co. Ltd, PanYu Leader Footwear Corporation, Panyu Hsieh Da Rubber Co. Ltd, An Loc Joint Stock Company, Qingdao Changshin Shoes Company Limited, Chang Shin Vietnam Co. Ltd, Samyang Vietnam Co. Ltd, Qingdao Samho Shoes Co. Ltd, Min Yuan, Chau Giang Company Limited, Foshan Shunde Fong Ben Footwear Industrial Co. Ltd i Dongguan Texas Shoes Limited Co., wykonującego wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 5 ust. 1 i 2 TUE. Pomocniczo podniesiono naruszenie zasady równowagi instytucjonalnej w rozumieniu art. 13 ust. 2 TUE.
 - Brak jest jakiegokolwiek podstawy prawnej dla zaskarżonego rozporządzenia.
 - Komisja nie była uprawniona do wydania zaskarżonego rozporządzenia.
2. Zarzut drugi: naruszenie art. 266 TFUE, ponieważ zaniechano podjęcia środków koniecznych do wykonania wyroku Trybunału z dnia 4 lutego 2016 r., C&J Clark International (C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74).
3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 1 ust. 1 i art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/1036⁽¹⁾ oraz zasady pewności prawa (zakaz działania prawa wstecz), ponieważ cła antydumpingowe zostały nałożone na towary znajdujące się w swobodnym obrocie.
4. Zarzut czwarty: naruszenie art. 21 rozporządzenia (UE) 2016/1036, ponieważ cła antydumpingowe zostały nałożone bez dokonania nowej oceny interesu Unii.
5. Zarzut piąty: naruszenie art. 5 ust. 1 i ust. 4 TUE, ponieważ został wydany akt prawny wykraczający poza to, co konieczne do osiągnięcia jego celu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2017 r. – Nike European Operations Netherlands i in./Komisja**(Sprawa T-351/17)**

(2017/C 249/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nike European Operations Netherlands BV (Hilversum, Niderlandy), Hugo Boss AG (Metzingen, Niemcy), Timberland Europe BV (Almelo, Niderlandy), New Balance Athletic Shoes (UK) Ltd (Warrington, Zjednoczone Królestwo), Wolverine Europe BV (Amsterdam, Niderlandy) i Wolverine Europe Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: E. Vermulst i J. Cornelis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/423 z dnia 9 marca 2017 r. nakładającego ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu i wyprodukowanych przez Fujian Viscap Shoes Co. Ltd, Vietnam Ching Luh Shoes Co. Ltd, Vinh Thong Producing-Trading-Service Co. Ltd, Qingdao Tae Kwang Shoes Co. Ltd, Maystar Footwear Co. Ltd, Lien Phat Company Ltd, Qingdao Sewon Shoes Co. Ltd, Panyu Pegasus Footwear Co. Ltd, PanYu Leader Footwear Corporation, Panyu Hsieh Da Rubber Co. Ltd, An Loc Joint Stock Company, Qingdao Changshin Shoes Company Limited, Chang Shin Vietnam Co. Ltd, Samyang Vietnam Co. Ltd, Qingdao Samho Shoes Co. Ltd, Min Yuan, Chau Giang Company Limited, Foshan Shunde Fong Ben Footwear Industrial Co. Ltd i Dongguan Texas Shoes Limited Co., wykonującego wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 (Dz. U. 2017, L 64, s. 72);
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżących.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Komisji do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia.
2. Zarzut drugi, poprzez który skarżący twierdzą, że działanie Komisji polegające na ponownym otwarciu zamkniętego postępowania dotyczącego obuwia oraz nałożeniu ze skutkiem wstecznym wygasłego cła antydumpingowego:
 - jest pozbawione podstawy prawnej, oparte na oczywistym błędzie w zastosowaniu art. 266 TFUE oraz rozporządzenia podstawowego⁽¹⁾ i narusza art. 9 ust. 4 tego rozporządzenia;
 - w zakresie, w jakim dotyczy skarżących, narusza zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa i niedziałania prawa wstecz;
 - stanowi naruszenie art. 266 TFUE, art. 5 ust. 4 TUE oraz nadużycie władzy przez Komisję Europejską.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji poprzez nałożenie ze skutkiem wstecznym cła antydumpingowego na dostawców skarżących, co uniemożliwiło zwrot cła skarżącym.
4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy przez Komisję Europejską przy przeprowadzaniu oceny wniosków o traktowanie na zasadach rynkowych i o indywidualne traktowanie oraz naruszenia przez nią zasady niedyskryminacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz. U. 2016, L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2017 r. – Genomic Health/EUIPO (ONCOTYPE DX GENOMIC PROSTATE SCORE)**(Sprawa T-354/17)**

(2017/C 249/55)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Genomic Health, Inc. (Redwood City, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: A. Reid, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „ONCOTYPE DX GENOMIC PROSTATE SCORE” – zgłoszenie nr 15 214 257

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 lutego 2017 r. w sprawie R 1682/2016-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie ogólnych zasad równego traktowania, dobrej administracji i pewności prawa;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2017 r. – Aldo Supermarkets/EUIPO – Aldi Einkauf (ALDI)**(Sprawa T-359/17)**

(2017/C 249/56)

*Język skargi: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Aldo Supermarkets (Warna, Bułgaria) (przedstawiciel: adwokat C. Saettel)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Aldi Einkauf GmbH & Co. OHG (Essen, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Aldi Einkauf GmbH & Co. OHG

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „ALDI” – zgłoszenie nr 12 749 586

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 marca 2017 r. w sprawie R 976/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie zasady 19 rozporządzenia nr 2868/95;
- Istnienie sprzeczności w uzasadnieniu, z uwagi na to, że Izba Odwoławcza przyznała w pkt 18 zaskarżonej decyzji, że formularz wniesienia sprzeciwu zawierał kolorowe przedstawienie wcześniejszego znaku towarowego i w pkt 24 zaskarżonej decyzji, że skarżąca przedstawiła plik w formacie PDF ukazujący kolorowe przedstawienie znaku towarowego, mimo iż wypowiedzi tych nie można pogodzić z ustaleniem dokonanym w pkt od 22 do 25 zaskarżonej decyzji, że nie przedkładając kolorowego przedstawienia tego znaku skarżąca zasadniczo nie udowodniła istnienia swego wcześniejszego znaku towarowego;
- Naruszenie prawa do obrony oraz zasady kontradyktoryjności, ponieważ Izba Odwoławcza podniosła z urzędu naruszenie zasady 19 rozporządzenia wykonawczego bez wysłuchania stron w przedmiocie tego zarzutu, mimo że zasada kontradyktoryjności nakłada na izby odwoławcze obowiązek wysłuchania stron na okoliczność każdego zarzutu, który zamierzają one podnieść z urzędu;
- Naruszenie art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 i zasady 22 ust. 3 i 4 rozporządzenia wykonawczego.

Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2017 r. – Jana Shoes i in./Komisja

(Sprawa T-360/17)

(2017/C 249/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Jana shoes GmbH & Co. KG (Detmold, Niemcy), Novi International GmbH & Co. KG (Detmold), shoe.com GmbH & Co. KG (Detmold), Wendel GmbH & Co. KG Schuhproduktionen International (Detmold) i Wortmann KG Internationale Schuhproduktionen (Detmold) (przedstawiciele: A. Willems i S. De Knop adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/423 z dnia 9 marca 2017 r. nakładającego ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu i wyprodukowanych przez Fujian Viscap Shoes Co. Ltd, Vietnam Ching Luh Shoes Co. Ltd, Vinh Thong Producing-Trading-Service Co. Ltd, Qingdao Tae Kwang Shoes Co. Ltd, Maystar Footwear Co. Ltd, Lien Phat Company Ltd, Qingdao Sewon Shoes Co. Ltd, Panyu Pegasus Footwear Co. Ltd, PanYu Leader Footwear Corporation, Panyu Hsieh Da Rubber Co. Ltd, An Loc Joint Stock Company, Qingdao Changshin Shoes Company Limited, Chang Shin Vietnam Co. Ltd, Samyang Vietnam Co. Ltd, Qingdao Samho Shoes Co. Ltd, Min Yuan, Chau Giang Company Limited, Foshan Shunde Fong Ben Footwear Industrial Co. Ltd i Dongguan Texas Shoes Limited Co., wykonującego wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 (Dz. U. 2017, L 64, s. 72);
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady przyznania kompetencji wyrażonej w art. 5 ust. 1 TUE oraz w art. 5 ust. 2 TUE, a w każdym razie zasady równowagi instytucjonalnej wyrażonej w art. 13 ust. 2 TUE poprzez wydanie rozporządzenia nr 2017/423 bez właściwej podstawy prawnej.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 266 TFUE poprzez zaniechanie podjęcia, w ramach rozporządzenia 2017/423, środków, które zapewnią wykonanie wyroku w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14, C&J Clark International.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 1 ust. 1 i art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/1036 ⁽¹⁾ oraz zasady pewności prawa (niedziałania prawa wstecz) poprzez nałożenie na mocy rozporządzeniem nr 2017/423 cła antydumpingowego na przywóz obuwia, „który to przywóz miał miejsce w okresie stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1472/2006 oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1294/2009”.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 21 rozporządzenia 2016/1036 poprzez nałożenie na mocy rozporządzeniem nr 2017/423 cła antydumpingowego bez ponownego przeprowadzenia analizy interesu Unii oraz, w każdym razie, dopuszczenia się oczywistego błędu w ocenie poprzez stwierdzenie, że nałożenie cła antydumpingowego było w interesie Unii.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 5 ust. 1 TUE oraz art. 5 ust. 4 TUE poprzez przyjęcie rozporządzenia 2017/423 wykraczającego ponad to, co konieczne dla osiągnięcia jego celów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz. U. 2016, L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2017 r. – NCL/EUIPO (FEEL FREE)

(Sprawa T-362/17)

(2017/C 249/58)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: NCL Corporation Ltd (Miami, Floryda, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci J. Bühling i D. Graetsch)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „FEEL FREE” – zgłoszenie nr 15 090 533

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 marca 2017 r. w sprawie R 2094/2016-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2017 r. – Bielawski/EUIPO (HOUSE OF CARS)**(Sprawa T-364/17)**

(2017/C 249/59)

Język postępowania: Polski

Strony*Strona skarżąca:* Marcin Bielawski (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: M. Kondrat, adwokat)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Przedmiotowy sporny znak towarowy:* Słowny znak towarowy Unii Europejskiej „HOUSE OF CARS” – zgłoszenie nr 15 172 638*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27.03.2017 w sprawie R 2047/2016-5**Żądanie**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji; lub
- zmianę zaskarżonej decyzji poprzez stwierdzenie, iż w odniesieniu do znaku zgłoszonego nie zachodzi bezwzględna podstawa odmowy rejestracji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2017 – Polska przeciwko Komisji**(Sprawa T-366/17)**

(2017/C 249/60)

Język postępowania: Polski

Strony*Strona skarżąca:* Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 23 marca 2017 r. (notyfikowanej jako dokument nr C (2017) 1904 w dniu 24 marca 2017 r.) dotyczącej odmowy wniesienia wkładu finansowego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego na rzecz dużego projektu „Uruchomienie produkcji nowej generacji silnika diesla przez Volkswagen Motor Polska”, stanowiącego część Programu Operacyjnego „Innowacyjna Gospodarka”, objętego pomocą strukturalną w ramach celu Konwergencja w Polsce,
- obciążenie Komisji Europejskiej1 kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnej oceny projektu „Uruchomienie produkcji nowej generacji silnika diesla przez Volkswagen Motor Polska” poprzez przyjęcie, że projekt ten nie zapewnia spójności z priorytetami programu operacyjnego „Innowacyjna Gospodarka” (osią priorytetową IV tego programu), a w konsekwencji że nie spełnia wymogów art. 41 ust. 1 rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U. 2006, L 210, str. 25), a to ze względu na brak innowacyjności.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 41 ust. 2 rozporządzenia nr 1083/2006 poprzez rażące przekroczenie terminu oceny projektu.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2017 r. – Linak/EUIPO – ChangZhou Kaidi Electrical (Sterowana elektrycznie kolumna podnosząca)

(Sprawa T-367/17)

(2017/C 249/61)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Linak A/S (Nordborg, Dania) (przedstawiciele: adwokaci V. von Bomhard i J. Fuhrmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: ChangZhou Kaidi Electrical Co. Ltd (Changzhou, Chiny)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Strona skarżąca

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy „Sterowana elektrycznie kolumna podnosząca” – wzór wspólnotowy nr 101 159-0001

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 marca 2017 r. w sprawie R 1411/2015-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 6 rozporządzenia nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2017 r. – Linak/EUIPO – ChangZhou Kaidi Electrical (Sterowana elektrycznie kolumna podnosząca)

(Sprawa T-368/17)

(2017/C 249/62)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Linak A/S (Nordborg, Dania) (przedstawiciele: adwokaci V. von Bomhard i J. Fuhrmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: ChangZhou Kaidi Electrical Co. Ltd (Changzhou, Chiny)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Strona skarżąca

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy „Sterowana elektrycznie kolumna podnosząca” – wzór wspólnotowy nr 101 159-0002

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 marca 2017 r. w sprawie R 1412/2015-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 6 rozporządzenia nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2017 r. – Winkler/Komisja

(Sprawa T-369/17)

(2017/C 249/63)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bernd Winkler (Grange, Irlandia) (przedstawiciel: adwokat A. Kässens)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 13 marca 2017 r. i nakazanie pozwanej wydania decyzji w sprawie obliczenia kapitału w momencie rejestracji wniosku skarżącego w dniu 14 września 2011 r.;
- pomocniczo, zasądzenie od pozwanej odszkodowania w wysokości 19 920,39 EUR na konto emerytalne skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasad rozsądnego okresu trwania postępowania, pewności prawa i sprawiedliwego procesu oraz naruszenia obowiązków informacyjnych i konsultacyjnych.
 2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasad równego traktowania, zakazu dyskryminacji i proporcjonalności.
 3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia uzasadnionych oczekiwań.
-

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2017 r. – KPN/Komisja**(Sprawa T-370/17)**

(2017/C 249/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: KPN BV (Den Haag, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci P. van Ginneken i G. Béquet)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2016) 5165 final z dnia 3 sierpnia 2016 r. uznającej koncentrację za zgodną z rynkiem wewnętrznym oraz porozumieniem EOG zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 139/2004 w sprawie M.7978 – Vodafone/Liberty Global/Dutch JV;
- przekazanie sprawy do ponownego zbadania przez Komisję zgodnie z art.10 ust. 5 rozporządzenia Rady nr 139/2004
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnienia przez Komisję oczywistego błędu w ocenie rynku treści sportowych i wynikłej z tego niezasadności analizy konkurencji dokonanej przez Komisję.
 - Skarżąca podnosi, że treści sportowe są niezastępowalne i mają zasadnicze znaczenie dla abonentów. Zdaniem skarżącej powoduje to, że treści sportowe (a szczególnie najważniejsze treści sportowe) mają kluczowe znaczenie dla dostawców telewizyjnych chcących konkurować na (między innymi) rynkach związanych z usługami telewizyjnymi.
 - Skarżąca podnosi ponadto, że Komisja, twierdząc, iż jest inaczej, popełniła oczywisty błąd w ocenie rynku/rynków treści sportowych. Zdaniem Skarżącej owe błędy w zdefiniowaniu rynku wpłynęły na dokonanie przez Komisję dalszej oceny w tej decyzji i ostatecznie na udzielenie zezwolenia na połączenie.
2. Zarzut drugi dotyczący popełnienia przez Komisję oczywistego błędu w ocenie dotyczącej motywacji do zaangażowania się w zamknięcie dostępu na rynku hurtowego dostarczania płatnych telewizyjnych programów sportowych Premium.
 - Skarżąca podnosi, że przed połączeniem Ziggo miał już możliwość i motywację, aby zamknąć konkurentom dostęp do najważniejszych treści. Zdaniem skarżącej Komisja wiedziała o tym i wobec tego połączenie pozwala na rozszerzenie wykluczenia na nowe rynki, takie jak rynki stacjonarno-mobilnych usług pakietowych typu multiplay.
 - Skarżąca podnosi również, że Komisja niesłusznie stwierdziła, iż wykorzystanie treści na urządzeniach ruchomych jest niewielkie i że wobec tego połączenie nie będzie miało wpływu na te rynki. Co więcej, jak twierdzi Skarżąca, Komisja niesłusznie stwierdziła, że rynki stacjonarno-mobilnych usług pakietowych typu multiplay znajdują się w Niderlandach dopiero na wczesnym etapie rozwoju.
 - Zdaniem skarżącej Komisja niesłusznie doszła wobec tego do wniosku, że połączenie nie będzie miało negatywnych skutków dotyczących zamknięcia dostępu do treści sportowych na rynkach stacjonarno-mobilnych usług pakietowych typu multiplay.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku uzasadnienia przez Komisję powodów, dla których joint venture nie będzie miała motywacji, aby nie dopuścić konkurentów na rynku niższego do najważniejszych treści.
 - Skarżąca podnosi, że stwierdzenia Komisji omówione we wcześniejszych zarzutach nie zostały wystarczająco uzasadnione.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2017 r. – HeidelbergCement i Schwenk Zement/Komisja**(Sprawa T-380/17)**

(2017/C 249/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: HeidelbergCement AG (Heidelberg, Niemcy) i Schwenk Zement KG (Ulm, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci U. Denzel, C. von Köckritz, P. Pichler, M. Raible, U. Soltész, G. Wecker i H. Weiß)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2017) 1650 final z dnia 5 kwietnia 2017 r. uznającej koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym oraz z funkcjonowaniem porozumienia EOG – w sprawie M. 7878 – HeidelbergCement/Schwenk/Cemex Hungary/Cemex Croatia;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja nie była właściwa do podjęcia decyzji dotyczącej transakcji, gdyż transakcja ta nie ma wymiaru unijnego. Komisja naruszyła prawo oraz art. 1 rozporządzenia Rady nr 139/2004⁽¹⁾ (zwanego dalej „RUEK”), gdy uznała HeidelbergCement i Schwenk – a nie bezpośredniego nabywcę, Duna-Dráva Cement – za „zainteresowane przedsiębiorstwa”.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 2 i 8 RUEK i dopuściła się oczywistych błędów w ocenie, a także nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku uzasadnienia przy określeniu właściwego rynku geograficznego.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 2 i 3 RUEK, gdy zakazała transakcji nie wykazując przy tym istnienia znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji w znacznej części rynku wewnętrznego.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja dopuściła się oczywistych błędów w ocenie przy dokonaniu oceny skutków transakcji pod kątem konkurencji.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i dopuściła się oczywistych błędów w ocenie, gdy dokonała oceny i odrzuciła proponowany środek zaradczy.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja dopuściła się szeregu błędów proceduralnych, a zatem naruszyła istotne wymogi proceduralne, prawo skarżących do obrony oraz przysługujące im prawa podstawowe, a także zasadę dobrej administracji i spoczywający na tej instytucji obowiązek staranności.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że Komisja nie jest właściwa do zakazania nabycia Cemex Hungary, po tym jak zgodnie z art. 4 ust. 4 RUEK przekazała sprawę odnoszącą się do części transakcji dotyczącej Węgier węgierskiemu organowi ochrony konkurencji w celu zbadania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Postanowienie Sądu z dnia 18 maja 2017 r. – Cavankee Fishing i in./Komisja**(Sprawa T-138/08) ⁽¹⁾**

(2017/C 249/66)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 7.6.2008.

Postanowienie Sądu z dnia 18 maja 2017 r. – Alsteens/Komisja**(Sprawa T-816/16 RENV) ⁽¹⁾**

(2017/C 249/67)

Język postępowania: francuski

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 319 z dnia 20.10.2012 r. (sprawa początkowo zarejestrowana w Sądzie do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod numerem F-87/12).

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL